

LES RELÍQUIES DE DON BOSCO VISITEN BARCELONA

Any de la Fe a Catalunya

Les deu diòcesis amb seu a Catalunya han iniciat l'Any de la Fe amb la convicció que es tracta d'una gran oportunitat evangelitzadora i pastoral. La invitació del Sant Pare a obrir de bat a bat la porta de la fe i travessar-la ressona avui, amb més força que mai, sobretot en l'Església d'Occident, tan marcada per la secularització. L'Any de la Fe vol ser un temps privilegiat de gràcia, que propiciï la revifalla i l'envigoriment del tresor portat en gerres de terrissa. Des dels bisbats catalans, alguns dels seus delegats diocesans ens expliquen l'esperit amb què afronten aquest repte i les propostes i iniciatives que ja han posat en marxa.

També en el marc de l'Any de la Fe, les relíquies de Don Bosco, fundador dels Salesians, han visitat, del 5 a l'11 de novembre, Barcelona. Amb motiu d'aquesta visita s'han organitzat molts actes i celebracions que van fer que milers de persones vinculades a la família salesiana poguessin gaudir d'aquest re-trobrament.

P 3, 4 i 5

Segon aniversari de la dedicació de la Sagrada Família

Ramon Ripoll

El diumenge 11 de novembre, l'arxidiòcesi de Barcelona va celebrar el segon aniversari de la dedicació de la basílica de la Sagrada Família. El mateix dia, i amb una Eucaristia presidida pel cardenal i arquebisbe de Barcelona, la diòcesi també va celebrar l'Any de la Fe.

P 16

Nou Papa copte

Seguint la tradició, un nen amb els ulls embenats va escollir el nou Papa de l'Església ortodoxa copta. Tauadros II era fins a la seva elecció bisbe de la diòcesi de Beheira, al Delta del Nil. Es va llicenciar en Farmàcia a la Universitat d'Alexandria. El 1986 va entrar al monestir de Wadi Natrum. Allà va estudiar teologia fins a abraçar oficialment la vida monàstica dos anys més tard. El 1997 va ser ordenat sacerdot i a finals de la dècada del 1990 es va llicenciar en Enginyeria farmacèutica i administració d'empreses. És autor de 12 llibres de teologia. P 8

Sumari

P 6 La comunió dels sants segons Benet XVI

P 21 Premi Lolo per al nostre company Samuel Gutiérrez

P 22 Dues noves ordenacions a Terrassa

P 24 Trobada de pessebristes a Lleida

P 25 La gent gran i les eleccions catalanes

Editorial

Catalunya i Espanya

Els cristians tenim una carta de navegar que és l'Evangelí. De l'Evangelí es deriva el servei, l'estimació, el respecte mutu, l'anar guanyant l'altre. Jesús no va venir a fer-se servir sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per una multitud (Mt 20,28). Si s'ha d'emprar l'autoritat ha de ser pel bé de l'altre. A la llum d'aquest capteniment cal entendre també tota l'acció política. Espanya és hereva d'un Imperi. D'uns dominis vastíssims «on no es podia el sol». En si mateix, un Imperi no és dolent, pot facilitar la fraternitat, els recursos, la cultura, una llengua vehicular d'una unitat més alta, com ho fou en el seu temps el llatí. Però l'Imperi hauria d'anar assolint a través de la conquesta i de l'estimació que s'associessin a ell els diversos pobles que han de tenir aquest govern comú. Amb el temps, i no sense influències externes (especialment d'altres imperis), les anomenades colònies es van anar independitzant. La independència que avui demana bona part de la societat catalana, no pot ser en cert sentit la continuació d'aquest mateix procés?

Catalunya és qui és, amb la seva llengua pròpia, els seus costums ancestrals, la seva mentalitat característica, els seus dissenys propis afaïonats en el decurs dels segles. Espanya només pot relacionar-se amb Catalunya si en respecta totalment l'existència, la idiosincràsia, l'ésser, la llibertat. El professor Miquel Ruiz, expert en redacció de textos polítics, escrivia fa

uns anys: «Necessitem una Constitució catalana per expressar-nos jurídicament a favor de la pau. Hem d'expressar el nostre respecte a l'ordre legal d'Espanya, Europa i el món (...) i hem d'expressar que estem compromesos a dialogar-hi i contribuir-hi amb la nostra aportació per tal de fer les reformes necessàries en tots i cada un d'aquests nivells institucionals, a fi que puguin servir més eficaçment a la pau (...) els ciutadans de Catalunya fem un procés de reforma política que volem que sigui una posada al dia de les nostres institucions d'autogovern, no sols per millorar-lo, sinó per expressar formalment que donem tot el nostre suport a una Espanya en la qual cada un dels seus pobles trobi, a través del seu Parlament, la forma de millorar la seva pròpia autonomia d'acord amb la seva història i la seva actualitat» (*Proposta d'una Constitució Catalana*, Barcelona, 2005). Per tant si en aquest procés de recíproca conquesta comportés la cessió per part de Catalunya d'una certa potestat a l'Estat central, aquest hauria d'usar-la noblement. I per això cal diàleg i acordar un nou pacte i una nova entesa.

En vigílies electorals es posa en relleu la necessitat no tant de repensar Catalunya, sinó de repensar el Regne d'Espanya. I això només es pot fer abandonant prejudicis i recíproques desqualificacions, des de la serenor, el diàleg i la concòrdia. I ben segur que en aquest diàleg l'Església hi té un paper important a jugar.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Javier Molina, EGIPT

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Rosa M. Boixareu, Agustí Codinach, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Armand Puig, Enric Puig, Teresa Pujal, Quique, Francesc Raventós, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Peio Sánchez, Lluís Serra, Teresa Solà, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Nora Vela, Joan M. Vernet, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou llinar

L'estil dels amics de Jesús

La idea prové dels joves. El moment de la Confirmació esdevé molt significatiu quan la possibilitat de trobar-se amb Jesús és un dels desigs més esmentats i comentats. Quedo admirat de la sinceritat i la valentia dels qui ho manifesten i de l'ardor amb què expliquen haver descobert Jesús, amic i proper a les seves inquietuds. Més encara, amb visió de futur i a pesar de les dificultats, troben que el seu estil de vida és el que realment els pot fer feliços.

Tanmateix, hi ha qui es pregunta on són els joves? La resposta és possible quan es constata una presència que ve acompanyada d'un procés de temps, d'un contacte assidu amb la comunitat cristiana que els ha acollit, d'unes famílies que els ajuden fent-se

també elles presents, o d'altres que respecten la decisió que els joves prenen. La veritat és que, en gran o petit nombre, cada comunitat fa l'esforç de fer un seguiment d'aquells que hi són des de sempre, dels que hi tornen, o d'aquells altres que hi apareixen de nou perquè algú, apropant-se a ells, els ha convidat. Fa molt pocs dies uns joves manifestaven la seva alegria «per la decisió de seguir Jesús, d'arribar a viure una vertadera amistat amb Ell i rebre —així ho deien— la plenitud del seu Esperit pel sagrament de la Confirmació». Uns altres volien rebre l'Esperit «per poder ser més valents, més constants, més profunds, més alegres, més pacífics seguint l'estil de vida de Jesús». Un camí ple d'entusiasme i que també es

presentava ple de sorpreses, però amb moltes ganes de fer-lo junts.

«Amistat» amb Jesús i «estil de vida» com Jesús. Un full de ruta ben complert i que és una bona proposta per entendre què vol dir avui ser cristià. Quan són els joves els qui ho diuen, podem estar segurs que quelcom nou s'està projectant en el seu interior, quelcom que ens demana que no els deixem sols, que els fem costat en tot moment.

Si volem ser un referent vàlid per a ells, els adults tenim el repte de ser els primers testimonis d'aquesta «amistat» amb Jesús i coherents amb el seu «estil» de viure, tal com ens ho proposa l'Evangelí.

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Any de la Fe a les diòcesis catalanes

Des de l'11 d'octubre passat l'Església sencera viu amb il·lusió l'Any de la Fe. La invitació del Sant Pare a obrir de bat a bat la porta de la fe i travessar-la ressona avui, amb més força que mai, sobretot en l'Església d'Occident, tan marcada per la secularització. L'Any de la Fe vol ser un temps privilegiat de gràcia, que propiciï la revifalla i envigoriment del tresor portat en gerres de

terrisa. Les deu diòcesis amb seu a Catalunya han posat també grans esperances en aquest curs cridat a convertir-se en una gran oportunitat evangelitzadora i pastoral. Des dels bisbats catalans, alguns dels seus delegats diocesans ens expliquen l'esperit amb què afronten aquest repte i les propostes i iniciatives que ja han posat en marxa en el marc de l'Any de la Fe.

1. Què espereu d'aquest Any de la Fe a la vostra diòcesi?

2. Des del vostre àmbit pastoral, què us sentiu cridats a aportar per a la revifalla de la fe?

«L'Any de la Fe és una invitació a una autèntica i renovada conversió al Senyor, únic salvador del món» (*Porta fidei*, n. 6)

TERESA VALERO

Delegada de Nova Evangelització de Solsona

1. El 12 d'octubre en el marc d'una jornada diocesana a Solsona Mons. Xavier Novell va presentar el Pla Pastoral de la nostra diòcesi el qual ens acompanyarà en els propers anys. Aquest Pla Pastoral és una crida a la santedat, a una vida orant, creadora de comunió, a l'anunci del querigma, l'anunci de Jesús mort i ressuscitat per Amor a nosaltres, i a la metànoia de les nostres comunitats parroquials, el naixement d'una nova vida parroquial, orant, fraterna, i engendrador de vida, d'on neixi la caritat vers als altres, la vida sacramental.

Prego i demano al Senyor que aquest Pla, que algú ha qualificat de «profètic», no quedi en un prestatge o en un calaix, ni resti en la memòria de la gent de la nostra diòcesi com un recull de bones intencions, sinó que arribi al cor de les nostres parròquies, dels nostres mossens, religiosos, laics, i que neixin aquestes comunitats parroquials vives, aquestes comunitats que com les primeres van aprendre del model de Jesús i dels apòstols: la pregària, per elegir els que havien de ser els seus deixebles (Lc 6,12-13), l'acompanyament dels deixebles durant la vida pública de Jesús «perquè estiguessin amb Ell i per enviar-los a predicar» (Mc 3,14); el do de l'Esperit Sant, el dia de la Pentecosta, per sortir a evangelitzar; la formació de les primeres comunitats de deixebles.

2. «Però vosaltres, quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra» (Ac 1,8). Aquestes paraules que Jesús va adreçar als apòstols són les que sempre han marcat el meu camí, són les que donen raó de ser de la meua tasca en l'Església, per tant, és ser testimoni de l'Amor de Déu, testimoni de la bellesa i l'atractiu de la persona de Jesús.

La delegació diocesana de Nova Evangelització te l'encàrrec en aquest Pla Pastoral de vetllar pels equips d'evangelització que neixen en cada parròquia i promoure juntament amb l'Escola de Laics la creació d'una escola diocesana d'evangelització. O sigui, ajudar els fidels que han estat cridats i escollits més exclusivament per al primer anunci de l'Evangeli que esdevinguin evangelitzadors en les seves parròquies.

JORDI ROGLÀ

Director de Càritas diocesana de Barcelona

1. Espero que sigui un any per renovar la fe de tota la comunitat diocesana, que ens ajudi a sortir de nosaltres mateixos i posar-nos al servei de les persones que més ens necessiten: els afectats per la crisi que no tenen prou recursos per cobrir les necessitats bàsiques, les persones que han perdut l'esperança, els ancians que viuen sols amb pocs recursos, els joves que no troben una feina digna.

2. A Càritas, en aquest Any de la Fe, volem que la comunitat de creients creixi en compromís amb els germans que pateixen les injustícies. Volem una fe encarnada en les noves realitats socials, on el diàleg entre la fe i les cultures tingui espais de reflexió, de reconeixement de l'altre i de construcció del bé comú. Ens agradaria que ens ajudi en la recerca de sentit i ens obri a la transcendència. Estem patint grans canvis en la nostra societat, i necessitem nous símbols, nous llenguatges que ens permetin dialogar i fer creïble la fe. Necessitem homes i dones que siguin testimonis de la fe viscuda i encarnada. Les obres donen testimoni de la nostra fe i a Càritas això és palpable.

Nosaltres, les persones que formem Càritas —voluntaris, treballadors, amics, col·laboradors...—, som un més entre tants, vivim la quotidianitat, estem immersos en els mateixos problemes, les mateixes recerques, les mateixes dificultats... Per tant, creiem que per donar una resposta creativa, ha de néixer des de la pròpia experiència, del diàleg interior que es dona entre la fe viscuda i la realitat.

La fraternitat humana avui passa per un camí de comunitats de fe viscuda, on l'altre és el meu germà i tots som fills de Déu. Aquí rau el nostre repte de solidaritat, d'igualtat, de viure com a fills i com a germans. Aquestes reptes esdevenen missió i anunci quan s'estableixen vincles profunds. Deixem-nos interpel·lar pels petits de l'evangeli.

A Càritas aquest Any de la Fe apostem per la formació humana i el compromís de professionals i voluntaris, facilitant l'encontre i l'experiència que l'altre és el meu germà.

FRANCESCA AGUSTÍ FARRENY

Delegada d'Ecumenisme i Diàleg interreligiós de Lleida

1. Doneu-me la fe dels meus pares! És això el que esperem en aquest Any de la Fe; perquè la fe ens revitalitza, envigoreix, purifica.

Esperem sentir-nos cridats a una adhesió més personal a Jesucrist ja que el contingut de la nostra fe és la persona mateixa de Jesucrist: «Tu ets el Crist, el Fill de Déu viu.» Som cridats a ajudar a créixer en la fe, posant a l'abast els mitjans per trobar la veritat i, per arribar-hi, cal una tasca d'evangelització que sigui una crida a la conversió dels no creients i també volent promoure i revifar la fe dels creients ja que el que manca avui als qui es consideren cristians és el fonament de la fe, el per què hi crec, en qui o en què crec, què vol dir en la pràctica creure.

2. La fe de cadascuna de les esglésies, la fe cristiana entesa des dels diferents vessants, analitzant-la i comparant-la. Els ecumènics ens hem de conèixer, hem de saber quina és la nostra unió amb el Crist, hem de compartir la nostra experiència de Déu. Reconèixer i potenciar el primer anunci de Jesucrist redescobert com anella perduda de l'evangelització, que afavoreix el naixement i creixement de la fe, ens portarà a fer la seva aportació als altres germans. Viure la fe amb coherència ens ajudarà a viure-la més units, fer pregària junts, compartir la nostra vida i experiència espiritual, viure en el pla de Déu; aquesta fe ens pot portar a la unitat. La fe mou muntanyes!

Des de la delegació ens sentim cridats a saber quina és la nostra fe ecumènica per anar avançant purificant-la, aportant iniciatives i un compromís unànime per redescobrir i estudiar els continguts fonamentals de cadascuna de la nostra fe en relació amb cadascuna de les nostres esglésies. Senyor, creiem però augmenta'ns la fe.

MN: ANTONIO P. MARTÍNEZ SUBÍAS

Delegat de Patrimoni Artístic i Documental de Tarragona

1. Esperem que tingui ressò el meravellós paràgraf que el *Misatge al Poble de Déu* del darrer Sínode de Bisbes dedica al paper de l'art en la nova evangelització. S'hi reconeix que les obres d'art, «quan tendeixen a donar forma a la tensió de l'home envers la bellesa», constitueixen una manera particularment significativa d'expressió de l'espiritualitat, i ajuden a fer evident la bellesa del rostre de Déu i de les seves criatures. Conscients que ens trobem en contextos culturals molts dels quals obstaculitzen l'arrelament personal de la fe, caldrà, doncs, fomentar i donar prioritat a aquelles creacions artístiques que han ajudat, i poden ajudar, per la seva vàlua, a palesar la bellesa del rostre de Déu. Això passa per donar suport, des de la vessant artística, a les iniciatives exposades per l'arquebisbe Jaume Pujol en la carta pastoral *Viure la fe. Transmetre la fe*, en coordinació amb les delegacions o institucions de l'arxidiòcesi que tenen més afinitat amb la nostra, com són, sobretot, la Delegació de Litúrgia, el Museu Diocesà i el Capítol de la Catedral com a titular de llur patrimoni artístic.

2. Ens hem proposat, si es troben els mitjans i les col·laboracions adients, dur a terme a la catedral una exposició d'art sacre sota el lema *Misterium Fidei* en al·lusió a l'Eucaristia, i que tindria per fil conductor l'aclamació de fe de la comunitat després de la consagració: «Anunciem la vostra mort / confessem la vostra resurrecció / esperem el vostre retorn, Senyor Jesús.» També pensem continuar elaborant muntatges audiovisuals, en forma de *Lectio visualis*, amb una estructura semblant a la de la *Lectio divina* (breu lectura històrica i artística de l'obra, meditació, contemplació orant) d'escollides obres d'art que introdueixin a la intel·ligència de la fe i a la pregària a les persones i col·lectius que les contemplin. Tenint en compte les enormes possibilitats que ofereixen les noves tecnologies i la presència a les xarxes, ens proposem col·laborar amb el Departament de Mitjans de Comunicació per tal d'oferir materials artístics d'inspiració cristiana que facilitin llur procés d'evangelització.

MN. JORDI CALLEJÓN

Delegat de Joventut de Girona

1. La nostra diòcesi està molt esperançada amb els fruits de l'Any de la Fe ja que, com diu el papa Benet XVI a *Porta fidei*, aquest any és per invitar l'home i la dona d'avui a acostar-se al pou, tal com va fer la samaritana, i calmar la seva set tot escoltant la veu del Senyor. L'Eucaristia d'inici de l'Any de la Fe a la diòcesi va voler reflectir aquesta idea fent participar en la cerimònia tot el poble de Déu representat per setze laics i laiques de totes les edats i procedències que van distribuir la llum a tota l'Església diocesana representada pels qui es van acostar a la catedral aquell diumenge, per poder cantar tots junts el que creiem i marxar amb la torxa de la fe. Per a l'Església que viu a Girona és molt important aquest any perquè ens farà tornar a replantejar-nos la fe d'una manera individual i comunitària i la nostra manera de transmetre-la.

2. Estem convençuts que la fe és un do que Déu ens fa, i que cal desvetllar-lo i acompanyar-lo eclesialment. Aquest any hem començat un moviment anomenat grups de vida, que serveixen per acompanyar en la fe els joves que han sentit aquest do de Déu i la vocació cristiana. Són grups d'aprofundiment en la fe, en la pregària i en la comunió en l'Església diocesana i universal. Per als més allunyats, la delegació ha rebut l'encàrrec per part del bisbe Francesc Pardo d'organitzar un fòrum de la fe destinat a adolescents i joves de les escoles cristianes i classes de religió dels instituts arrelats al bisbat de Girona. Ho drem a terme durant l'abril pel Barri Vell de Girona donant importància a la catedral ja que és una catequesi de pedra fantàstica i a la basílica de Sant Feliu, tot fent referència al sant que ens va portar la fe i la va defensar fins a la mort. Per revifar un foc cal bufar i, d'això, n'és un especialista l'Esperit Sant, per això ens cal molta pregària i ajudar a pregar els joves oferint-los testimonis de fe que Jesús mateix va exaltar en algun moment en l'evangeli. Les escoles de pregària amb el nostre bisbe aniran per aquest camí. La delegació també oferirà a través de Càritas la possibilitat d'ajudar els qui més ho necessiten i descobrir el rostre de Crist en els més pobres. Treballem perquè puguin compartir un mes d'experiència eclesial amb un grup de joves cristians del Togo.

«Travessar la porta de la fe suposa emprendre un camí que dura tota la vida» (*Porta fidei*, n. 1)

M. CRISTINA ORDUÑA

Delegada de Mitjans de Comunicació d'Urgell

1. La celebració de l'Any de la Fe s'ha encarat amb molta empenta a la diòcesi, perquè entenem molt clarament que és una nova ocasió per intensificar la celebració de la nostra fe de forma oberta i pública, i fer-ho amb alegria i desinhibició, amb la sensació que estem vivint un moment important per a tots i que la nostra fe cal comunicar-la amb les eines al nostre abast, amb total sintonia amb l'esperit de la Nova Evangelització. S'han fet força propostes pastorals per a l'animació d'aquest any tan especial, a través de la tasca de la Comissió de l'Any de la Fe, en la qual la nostra delegació està integrada, com d'altres àrees del bisbat. En la celebració de l'Eucaristia dominical, amb el comentari del Credo, durant les homilies; fent pregàries al final de les celebracions; en els sagraments, en la celebració del baptisme, en les festes majors, en la preparació de les festes del temps d'Advent i Quaresma; en la catequesi i en la formació, i també en l'ornamentació de la pila baptismal i les portes i els cancells. En aquest sentit, s'han començat a instal·lar cartells desplegable de grans dimensions a les entrades dels temples.

2. Des de l'àmbit dels mitjans de comunicació, la delegació intenta aportar la revitalització de les noves tecnologies, punta de llança de la Nova Evangelització. Seguint la línia ja encetada fa tres anys de vinculació i utilització de les xarxes socials i dels portals web, treballem per acostar als sacerdots la realitat de la xarxa i per estar presents entre les generacions joves, grans usuàries de les xarxes socials. Donem suport en la creació de cartelleres, de difusió de les activitats de les parròquies, de les iniciatives de les delegacions per difondre el missatge cristià en el seu àmbit. Des de la revista *Església d'Urgell*, Ràdio Principat, el *Full Dominical* i la web hem establert des de l'octubre un espai amb personalitat pròpia dedicat als testimonis personals de l'experiència de la fe.

MN. JOSEP LLUÍS ARÍN

Delegat de Pastoral d'Adults de Tortosa

1. El bisbat ha publicat una edició bilingüe de la carta apostòlica *Porta fidei*. Allí el bisbe Salinas diu que «l'Any de la Fe no proposa res espectacular: simplement viure allò ordinari de la vida cristiana, cadascú i en comunitat, de forma extraordinària». La consigna, més que organitzar accions noves, és omplir el teixit eclesial de mitjans que ajudin a conèixer millor la fe cristiana. Precisament la cloenda de l'Any de la Fe (24-11-2013) coincidirà amb el 25è aniversari de la promulgació del Sínode Diocesà (27-11-2013): es vol rellegir el Sínode Diocesà a la llum del catecisme de l'Església.

2. L'aportació dels laics per l'Any de la Fe pot i ha de ser decisiva. Ja en l'obertura diocesana de l'Any de la Fe el 14 d'octubre a la catedral la participació dels laics va ser nombrosa. Vinguts d'arreu del bisbat, fent l'ofrena dels productes de cada comarca, un representant de cada arxiprestat rebé personalment del bisbe una estampa amb el Credo com a signe de compromís apostòlic de professió de fe. L'aportació dels laics per a la revifalla de la fe ha d'anar en doble sentit: formació i testimoniatge. Per a la formació, cal estimular el desig d'alimentar la fe amb el Catecisme (sobretot els capítols referents al Credo). Alguns grups segueixen el «Viure l'Any de la Fe» del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització; alguns grups bíblics estudien els Fets dels Apòstols (testimoni de la consolidació i expansió de la fe). Però la gran aportació dels laics és el testimoniatge. Aquest Any de la Fe està cridat a tenir la caritat com el gran repte. Els més de 300 tortosins a la Trobada de Voluntaris de Càritas a Barcelona n'és un signe esperançador. També l'Any de la Fe ha d'esperonar els agents de Missions o Mans Unides a no fer de la nostra crisi una excusa per justificar l'afebliment de la generositat cap a fora.

MN. JOAN A. CASTILLO

Delegat de Catequesi de Vic

1. Esperem que l'Any de la Fe tingui per a nosaltres, com a diòcesi, el fruit que el Sant Pare ha pensat i ha pregat per a tota l'Església. Un redescobriment del Concili Vaticà II, és a dir, un anar a les fonts de la nostra fe per redescobrir l'alegria de ser cristià, del seu do, del seu compromís i invitació a transmetre aquesta fe. Alhora, aprofundir i créixer en el sentit de comunió que ens transmet el Concili Vaticà II. Hi ha una Església, cos de Crist, a ella pertanyem pel baptisme i per la fe; hem de sentir-nos profundament units en tot allò que fem a aquesta Església. No importa que siguem pocs, que haguem esdevingut una minoria, però siguem-ho de forma significativa com ens convida el Sant Pare.

Aprofundir els documents del Vaticà II, que són la concreció d'aquest esperit de renovació que significa el Concili, ens ha de portar a una vivència madura de la fe, unida en allò essencial a la resta dels germans. La comunió a l'hora de professar, celebrar, pregar i viure la fe ens ha de portar a anar plegats a l'hora de comunicar-la. Les nostres comunitats s'han envellit i empobrit en molts aspectes, però si aquests que som tinguéssim una consciència profunda de ser cristians, i sortíssim units a portar aquesta Bona Nova, la nostra acció evangelitzadora donaria fruit com ho va fer a través d'aquells dotze apòstols, i de tants i tants cristians i cristianes que al llarg dels segles han viscut i transmès la seva fe.

2. Primer, a crear consciència catequètica en les nostres comunitats. La catequesi no és cosa d'uns pocs, és compromís i tasca de tota la comunitat. Alhora, tots els membres de la comunitat han de continuar aprofundint, fent madurar i créixer la seva fe amb una catequesi apropiada a la seva edat i situació. Ser cristià avui és un repte que no es pot dur a terme sense una experiència forta de Déu (pregària i sagraments) i sense el coixí d'una comunitat que acull i crea fraternitat. També més que mai, ser cristià vol dir fer madurar la fe, cuidar-la, nodrir-la. Els documents del Concili i el Catecisme de l'Església catòlica s'han d'anar aprofundint, són un instrument indispensable per al catòlic d'avui, són una brúixola segura, com ens recordava el beat Joan Pau II. Al marge d'aquest marc que ens dona l'Església és difícil mantenir-se ferm en la fe i crear comunió. Voldríem que les nostres comunitats fossin catequitzades en comunió i catequitzadores.

«Les proves de la vida són preludi de l'alegria i l'esperança que condueix a la fe» (*Porta fidei*, n. 15)

DOLORS RIPOLLÈS I JOSEP MARIA GUARDIOLA

Delegats de Família i Vida de Sant Feliu

1. Tenim l'esperança de poder conduir les persones que vulguin acompanyar-nos a Crist. Així ho proclama la carta *Porta fidei*: «L'Església en el seu conjunt, i en ella els seus pastors, com Crist han de posar-se en camí per rescatar els homes del desert i conduir-los al lloc de la vida, cap a l'amistat amb el Fill de Déu, cap aquell que ens dona la vida, i la vida en plenitud.»

Aquest curs hem començat a obrir algunes «portes» per provocar l'encontre de la família amb Crist. Com ara les III Jornades Diàleg en Família, un espai de reflexió i estudi adreçat a matrimonis que vulguin aprofundir en la seva espiritualitat familiar. Enguany les dediquem a l'estudi del Credo. En el marc de l'Any de la Fe, hem posat també en marxa un butlletí per difondre els textos del Concili Vaticà II que fan referència a la família i a la vida, també suggerim una breu reflexió sobre el text per viure'l en la vida matrimonial. Es fa una difusió telemàtica entre els contactes que té la mateixa delegació i a tots els mossens del bisbat. Oferim la possibilitat de constituir grups de reflexió al voltant dels textos que anem suggerint. Al mateix temps promourem una catequesi de primer anunci, «La Fe en Jesucrist», per a la preparació del sagrament del Matrimoni, tot seguint els suggeriments de les *Orientacions pastorals per a l'acolliment de promesos* publicades per la CET l'any 2009.

2. La Delegació de Família i Vida té àmbits específics com ara la preparació al sagrament del Matrimoni, però la seva tasca és essencialment transversal i en el si d'aquesta transversalitat ens trobem amb tots els àmbits pastorals, la família està en tots. Des d'aquesta perspectiva ens sentim cridats a promoure la transmissió de la fe en el si de la família i per això mirem de promoure entorns on la família pugui descobrir la seva necessitat i se senti recolzada en la seva tasca.

MN. ALFONS GEA

Delegat de Pastoral de la Salut de Terrassa

1. S'estan programant moltes coses, amb gran esforç, des de peregrinacions fins a divulgació de doctrina i testimonis en mitjans de comunicació digitals i premsa escrita. Espero que no quedi en el no-res, com una campanya més. M'agradaria que aquest any fos l'inici d'una nova època on es posi en relleu la fe com l'eix central de la vida del cristià. Després d'èpoques de molt «activisme» i fins i tot de reflexió i discussió, queda la fe. M'agradaria que fos un alè nou de vida que renovés en cada feligrès el ser cristià com un do alegre i joiós. Ens trobem que molts, als hospitals, tant malalts com professionals, amaguen la seva fe per por o vergonya. I al contrari, hi ha testimonis de fermesa que des de la humilitat i senzillesa parlen amb la seva vida gestos i paraules d'un Déu viu que fa camí amb nosaltres.

2. Com a delegació, a més de dedicar temes de formació referents a l'any de la fe, tant en els arxiprestats com en els cursos de formació, editarem un fullotó per ser repartit entre els malalts i les seves famílies, amb les vivències i pregàries de Rita Mondejar, una catequista de la Mare de Déu dels Dolors de Sabadell que va emmalaltir greument i va morir fa cinc anys. És un recull de pregàries personals on va seguint el procés de la malaltia i de confiança en el Senyor fins al final. És un material senzill, de fragments curts que el poden llegir tant el malalt que es troba fatigat, com la família que pateix la incertesa de la malaltia.

Pel que fa a la formació, aquest any insistirem en els cursos en el fet diferencial de la fe. Està àmpliament documentat que la vivència religiosa té efectes terapèutics.

També és un any que ens ha d'interpel·lar als qui treballem en el món de la salut a ser testimonis de fe entre els nostres companys i amb els malalts. Intentarem iniciar, a la nostra diòcesi, el grup de PROSAC (professionals cristians catòlics), un moviment de la Tarraconense implantat en algunes diòcesis catalanes.

El Papa convida a viure la comunió dels sants particularment durant aquest mes de novembre

Subratlla que «seguir Crist porta a la vida eterna»

Mercedes De La Torre
Ciudad del Vaticano

En aquest mes de novembre dedicat als difunts, el papa Benet XVI ha convidat a «viure la comunió dels sants: una realitat que comença aquí, a la terra, i arriba al seu compliment al Cel», i a reflexionar «sobre el doble horitzó de la humanitat, que expressem simbòlicament amb les paraules “terra” i “cel”: la “terra” representa el camí històric, el “cel” l’eternitat, la plenitud de la vida en Déu».

La solemnitat de Tots Sants és una festivitat que convida a pensar també en l’Església en la seva doble dimensió, «l’Església en camí en el temps i la que celebra la festa sense fi, la Jerusalem celestial», ha apuntat el Pontífex. En aquesta línia, ha assenyalat que «aquestes dues dimensions estan unides per la realitat de la comunió dels sants: una realitat que comença aquí a baix, a la terra, i arriba al seu compliment en el Cel».

«En el món terrenal—ha afegit el Papa—l’Església és l’inici d’aquest misteri de comunió que uneix la humanitat; un misteri totalment centrat en Jesucrist: Ell ha introduït en el gènere humà aquesta dinàmica nova, cap a la pau en sentit profund. El fet de ser cristians, de formar part de l’Església significa obrir-se a aquesta comunió, com una llavor que s’obre a la terra, morint, i germina cap amunt, cap al cel.»

D’altra banda, Benet XVI ha destacat a l’inici d’aquest mes de novembre durant la pregària de l’*Àngelus* amb els fidels reunits a la plaça de Sant Pere que els sants, tant els proclamats per l’Església, com aquells i aquelles que «només Déu coneix», han viscut intensament cadascun d’ells de forma molt personal «la presència de Crist, gràcies al seu Esperit que obre mitjançant la Paraula i els sacraments».

Així mateix, el Papa ha destacat que «el fet de romandre units a Crist en l’Església no anul·la la personalitat, sinó que l’obre, la transforma amb la força de l’amor, i li atorga, ja aquí a la terra, una dimensió eterna», per la qual cosa substancialment «significa reproduir la imatge del Fill de Déu realitzant el projecte de Déu que ha creat l’home a la seva imatge i semblança». Però aquest «inserir-se en Crist s’obre també a la comunió amb tots els altres membres del seu Cos místic que és l’Església; una comunió que és perfecta al Cel, on no hi ha aïllament, competència o separació.

Així, el Papa ha explicat que en els sants veiem «la victòria de l’amor sobre l’egoisme i sobre la mort: veiem que seguir Crist porta a la vida, a la vida eterna, i dona sentit al present perquè l’omple d’amor i d’esperança. Només la fe en la vida eterna ens fa estimar veritablement la història i el present, però sense lligams; amb la llibertat del pelegrí, que estima la terra perquè té el cor en el Cel».

Agustí Codinach

Pregària davant de les tombes dels pontífexs

El papa Benet XVI, com és tradicional en la commemoració de Tots els fidels difunts, va visitar les tombes dels pontífexs les restes mortals dels quals descansen al costat de la tomba de sant Pere, a les grutes de la basílica vaticana.

L’endemà, Benet XVI va presidir a la basílica de Sant Pere la celebració eucarística en sufragi dels cardenals i bisbes difunts durant aquest any. De manera particular, el Papa va recordar els cardenals John Patrick Foley, Anthony Bevilacqua, José Sánchez, Ignace Moussa Daoud, Luis Aponte Martínez, Rodolfo Quezada Toruño, Eugênio de Araújo Sales, Paul Shan Kuo-Hsi, Carlo Maria Martini i Fortunato Baldelli.

Durant la seva homília, el Pontífex va ressaltar que «els llocs de la sepultura constitueixen una mena d’assemblea en la qual els vius es troben amb els seus difunts i hi consoliden els vincles d’una comunió que la mort no ha aconseguit interrompre».

I ha afegit que a Roma hi ha alguns cementiris peculiars anomenats «catacumbes», «on com enlloc més, els llaços profunds amb la cristiandat antiga, se senten tan propers». Així, el Pontífex ha subratllat que «quan ens endinsem per les galeries de les catacumbes romanes, com en els cementiris de les nostres ciutats i pobles, és com si travesséssim el llinar immaterial i entréssim en comunicació amb aquells que allà custodien el seu passat, fet de joia i dolors, de fracassos i esperances. Tot això passa perquè la mort concorreix l’home dels nostres dies, com el

«El fet de romandre units a Crist en l’Església no anul·la la personalitat, sinó que l’obre, la transforma amb la força de l’amor, i li atorga, ja aquí a la terra, una dimensió eterna»

«Els cristians responen a la qüestió de la mort amb la fe en Déu, amb una mirada d’esperança sòlida que es fonamenta en la mort i resurrecció de Jesucrist»

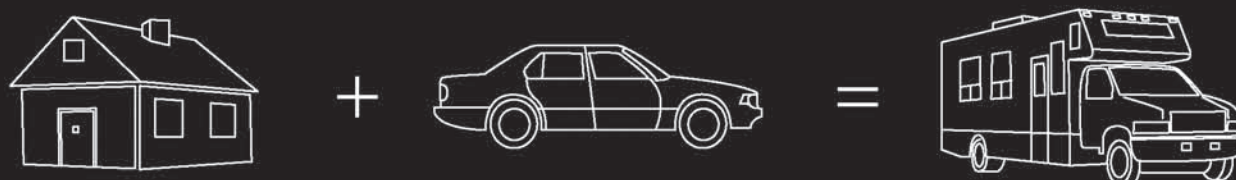
d’abans; i, encara que tantes coses del passat ens resulten alienes, la mort és sempre la mateixa».

Però ha assenyalat que els cristians responen a la qüestió de la mort «amb la fe en Déu, amb una mirada d’esperança sòlida que es fonamenta en la mort i resurrecció de Jesucrist. Aleshores, la mort s’obre a la vida, a la vida eterna, que no és còpia infinita

del temps present, sinó una cosa completament nova». En aquest sentit, la fe diu que «la immortalitat veritable a la qual aspirem no és una idea ni un concepte, sinó una relació de comunió plena amb el Déu vivent; és restar a les seves mans, en el seu amor, és convertir-se en Ell en una sola cosa amb tots els germans i germanes que ha creat i redimit, amb la creació sencera. És la vida que arriba a la seva plenitud: la vida en Déu; una vida que ara podem només entreveure, com s’endevina el cel serà a través de la boira». Així mateix, el Papa ha ressaltat que els pastors difunts «han servit l’Església amb fidelitat i amor, i han afrontat a vegades proves difícils, per assegurar el ramat que els va ser confiat amb atenció i cura. En la diversitat dels seus dots i tasques respectives han donat exemple de vigilància diligent i de dedicació sàvia i entregada al Regne de Déu, i han brindat una aportació inapreciable a l’estació post-conciliar, temps de renovació per a tota l’Església». I ha agregat que «el banquet eucarístic, en què han participat primer com a fidels i després, quotidianament, com a ministres, anticipa de la forma més eloqüent el que el Senyor ha promès al sermó de la muntanya: la possessió del Regne dels Cels, el fet de prendre part en el banquet de tota la Jerusalem celestial».

En acabar el Papa va convidar que la pregària estigui «alimentada per aquesta esperança ferma “que no decep” perquè ens la va garantir Crist, que va voler viure en la seva carn l’experiència de la mort per triomfar-hi amb l’esdeveniment prodigiós de la Resurrecció».

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

Egipte

Tauadros II, el nou Papa de l'Església ortodoxa copta

Seguint la tradició, un nen va triar el candidat

Javier Molina
El Caire

Les campanes de la catedral cairota de Sant Marc, amb la creu esquinçant l'horitzó de minarets, repiquen quan el rellotge avança cap al migdia del diumenge 4 de novembre. Fins aquell moment el repic ha resistit quatre hores de cànctics, sermó i encens i es prepara per a la litúrgia que precedeix la rifa de l'altar, la manera que des del segle VII es fa servir per escollir el Patriarca d'Alexandria i Papa de l'Església ortodoxa copta. Els minuts es fan interminables i Bakhomios, un ancià de túnica i barba blanques, s'exercita com a mestre de cerimònies. Fa vuit mesos va vetllar el cos sedent de Xenouda III, el darrer Pontífex, i des del mateix lloc guia l'elecció del successor. Segons la jerarquia copta, la rifa està citada a la Bíblia. Els deixebles de Jesús la van fer servir per triar Maties i substituir Judes. Tanmateix, alguns coptes denuncien que el mètode està mancat de base legal i espiritual.

Auxiliat pels diaques, Bakhomios crida una dotzena de nens. La seva veu gargamelleja els noms mentre els cossos menuts dels aspirants masculins

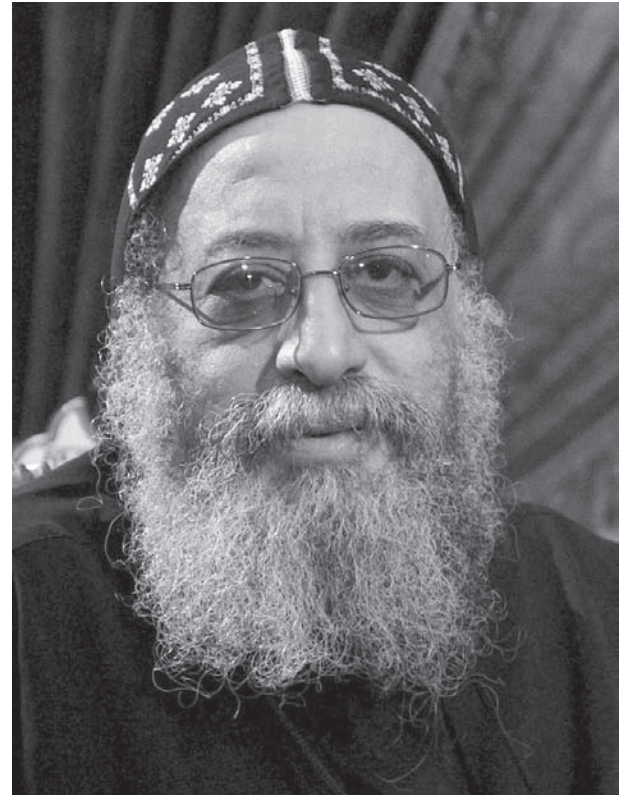
formen una filera davant de l'altar. La mà tremolosa del prelat escull Bishoi Girgis Mossad, de pell bruna i cabells atzabeja. Entre els aplaudiments, la seva mirada tentineja a les pantalles de la catedral abans de perdre's sota el mocador blau que Bakhomios li ajusta al cap. Després, el bisbe se senya mentre pren unes tisores amb què talla els llaços blancs que protegeixen l'urna de vidre. A l'interior hi ha tres paperetes de proporció idèntica que porten escrits els noms dels tres candidats: el monjo septuagenari Rafael Ava Mina i els bisbes Rafael i Tauadros. La mà arrugada de Bakhomios guia la de Bishoi, que tanca el tracte amb la Divina Providència en mil·lèsimes de segon. És prou temps per caçar el primer paper que els seus dits troben a l'urna. El silenci, assaltat per murmuris i els atacs d'ansietat, es desfà uns quants fotogrames més tard. Els que necessita la senectut del bisbe per desplegar el paper i ensenyar als diversos milers de fidels que omplen el temple fins dalt el nom escollit. «Tauadros II és el papa número 118», declara quan amaina l'esclat de joia. I les campanes repiquen però el seu metall amb prou feines és perceptible entre els murs i pilars de

la catedral més gran de l'Àfrica, refugi espiritual del 10% dels egipcis que professa una de les Esglésies més antigues d'Orient. «Ha estat un moment històric. Déu ha elegit qui millor ens pot guiar», relata a *Catalunya Cristiana* la jove arquitecta Shari enmig de la gernació que s'arremolina al voltant de l'altar. «Pregaré perquè rebi la saviesa necessària i continuï obrint les portes de la nostra Església a altres religions i Esglésies del món», afegeix amb mirada tentinejant.

El tocat per la fortuna —Tauadros en àrab egipci o Teodor en traducció al català— ha superat el rosari que estableix l'elecció de l'hereu de Xenouda III, l'ermità que va morir el març passat als 88 anys. Primer va ser un comitè designat pel Sínode de Bisbes el que va reduir a cinc els 17 candidats proposats. Una setmana abans de la cerimònia definitiva, uns 2.500 membres de l'Església —entre sacerdots, personalitats seglars i representants de la branca etiop— van votar els tres noms presents a l'urna. I el 4 de novembre l'atzar va somriure a Wagih Sahbi Baqi Suleiman, el seu nom de naixement, justament quan feia seixanta anys. El fins ara bisbe de la diòcesi de Beheira, al Delta del Nil, es va llicenciar en Farmàcia a les aules de la Universitat d'Alexandria i encara va completar la formació al Regne Unit. Però després de la fugaç experiència al laboratori d'una farmacèutica propietat de l'Estat egipci, es va recloure el 1986 al monestir de Wadi Natrum. Un oasi de tàpies altes i palmeres a 90 quilòmetres del Caire, en una zona desèrtica esquitxada de llacs de sal. Allà va estudiar teologia fins a abraçar oficialment la vida monàstica dos anys més tard. El 1997 va ser ordenat sacerdot i a finals de la dècada de 1990 es va llicenciar en Enginyeria farmacèutica i administració d'empreses. És autor de 12 llibres de teologia.

Educació i organitzat

«El conec bé i és una persona molt educada i organitzada», explica Abuna (Pare) David, un sacerdot que ha viatjat des de Nova Jersey on assisteix l'àmplia diàspora copta radicada als Estats Units. «També vaig ser testimoni de l'elecció de Xenouda fa 41 anys. Llavors ni tan sols hi havia nens a la sala i aquesta vegada se n'hi van presentar més de 200», afirma abans de reconèixer que la de Tauadros ha estat «més organitzada i més tecnològica». Els convidats, des de l'elit local fins als fidels més humils, no van dubtar a fer servir tauletes o mòbils per capturar les fogonades d'una elecció que culmina el 18 de novembre amb la cerimònia de proclamació a la qual

Tauadros II.

previsiblement assistirà el president egipci, l'islamista Mohamed Mursi. Fins llavors, Tauadros —el nom del qual vol dir «regal de Déu»— buscarà la pau àrida de Wadi Natrum per meditar sobre els reptes d'un nou temps protagonitzat per l'islam polític.

Des del seu recés, el nou Pontífex ha declarat als mitjans de comunicació que la diversitat de credos hauria d'estar reflectida a la Constitució que actualment redacta una assemblea dominada per les forces islamistes. «La bellesa de la societat egípcia és la presència de musulmans al costat de cristians. La diversitat és forta i bella», ha apuntat abans d'aclarir que si a la Carta Magna —que es podria aprovar en referèndum popular abans de final d'any— «tothom s'hi sent representat, no hi ha dubte que Egipte es desenvoluparà». En canvi, ha advertit, «si només s'adreça a una part de la comunitat i ignora l'altra farà retrocedir la societat».

Tauadros II —conegut per la seva faceta de pacificador en els periòdics brots de violència sectària— ha demanat als seus fidels més participació en la vida política per garantir els seus drets i permetre que l'Església quedi lluny de la batalla política i se centri en els assumptes pastorals. «Si la religió i la política es barregen, s'arruïnen entre si», ha assenyalat el qui va beneir la revolució de la plaça Tahrir i va cridar a «escaltar el punt de vista de la generació més jove». «Tahrir va unir els egipcis per dur-los a un objectiu sagrat: canviar Egipte», va afegir poc després de la caiguda del dictador. I ja llavors va subratllar la necessitat d'emfasitzar la història comuna de musulmans i cristians. «Ens hem d'esforçar en allò que mantindrà els nens d'Egipte units en lloc d'inculcar-los el que els separa.»

El successor de sant Marc té al davant desafiaments faraònics. «Tard o d'hora haurà d'afrontar problemes com el de la Constitució redactada pels islamistes, les conversions religioses, els obstacles per construir temples nous, els atacs sectaris o el segrest de nenes cristianes», apunta el polític copte i exparlamentari liberal Emad Gad. «I haurà de ser moderat i realista en les seves deliberacions», conclou.

El nen Bishoi Girgis Mossad, amb els ulls tapats, treu de l'urna el nom del nou Papa.

MN. JOSEP M. VIA I TALTAVULL

Primer aniversari del seu traspàs
dissabte 24 de novembre,
a les 11h, eucaristia en memòria
i a les 12h, concert en homenatge al
MONESTIR DE LES MONGES AGUSTINES
c/ Vallmajor, 29, Barcelona
(Parada Muntaner, Pl. Adrià)

Madrid

Càritas organitza ajuda d'emergència per a les víctimes del «Sandy»

L'huracà va provocar la mort de diverses persones i milers de desplaçats

Redacció
Madrid

Els equips de resposta a les emergències de Càritas nacional de Cuba i de la República Dominicana estan organitzant plans de resposta urgent a les necessitats dels damnificats per l'huracà Sandy, que va flagel·lar el Carib durant els dies 24, 25 i 26 d'octubre, i va causar la mort de diverses persones, milers de desplaçats i grans pèrdues materials.

Els principals danys causats a la República Dominicana es van registrar a la zona sud-occidental de l'illa. Les primeres dades oficials parlen de més de 18.000 desplaçats, 130 comunitats aïllades per les crescudes de rius i rierols, i 560 cases afectades. Càritas diocesana de Barahona i de San Juan de la Maguana estan prestant ajuda de primera necessitat als damnificats i elaborant informes inicials de danys i necessitats. Dins de les zones afectades a Barahona hi ha diverses comunitats en què s'està desenvolupant les accions del Pla Binacional Fronterer, finançat per Càritas espanyola. Les diòcesis ja han iniciat una campanya radiofònica per recaptar menjar, matalassos, llençols, roba, estris de cuina i mosquiteres per als damnificats.

En les primeres hores de la matinada del 25 d'octubre el Sandy va travessar la zona oriental de Cuba, amb vents superiors als 175 km per hora i pluges abundants que van provocar esfondraments i inundacions. El pas de l'huracà va deixar un resultat d'11 persones mortes i 330.000 evacuats. Els principals danys materials es van produir, sobretot, en els habitatges, les infraestructures i l'agricultura.

Per fer front a l'emergència, Càritas Cuba ha organitzat una logística de

compres d'articles de primera necessitat, aliments i aigua, a les diòcesis més properes, que s'han traslladat fins a Santiago de Cuba i Holguín, des d'on es fan arribar a les famílies més necessitades a través de les Càritas parroquials i de comunitats. «La magnitud i extensió del dany ens depassa amb escreix, cosa que obstaculitza la concreció del nostre univers d'intervenció», assenyala la directora de Càritas Cuba, Maritza Sánchez. «Les principals dificultats —explica— estan relacionades amb els elevats preus dels aliments al mercat minorista, única opció d'accés a recursos per a la nostra institució, i que, a més, està molt desabastit, a la qual cosa se suma l'elevat cost del transport per al trasllat de la mercaderia entre les diòcesis proveïdores i les afectades.»

«La magnitud i extensió del dany ens depassa amb escreix, cosa que obstaculitza la concreció del nostre univers d'intervenció»

Càritas espanyola es manté en contacte permanent amb Càritas de Cuba i de la República Dominicana, amb la qual du a terme des de fa anys un estret treball de cooperació a favor de les comunitats més vulnerables. En aquesta ocasió, com en emergències anteriors, el seu suport als damnificats es durà a terme en el marc de la xarxa internacional, un cop definides les necessitats i el marc d'actuació conjunt.

Experiència intercongregacional amb immigrants

Ivicon / Madrid

Pont d'Esperança Madrid és una associació intercongregacional sorgida de la iniciativa d'un grup de dones que viuen en comunitats al barri de Tetuan. Interpel·lades davant la precarietat en què es troben moltes persones d'origen estranger, s'han posat en marxa per poder-hi respondre. Aquesta associació pretén ser signe d'unitat i d'esperança: respectant la diversitat, la identitat de cada persona i facilitant les eines per a la seva integració; signe de la gran família de Déu enmig de la soledat: és possible sortir dels petits feus de cadascú i fer realitat la riquesa de l'àmbit intercongregacional; signe d'una Església que viu la comunió: compartint els carismes, el treball conjunt entre religiosos i laics, i signe dels valors del Regne: els mou

l'amor, la compassió, la gratuïtat, la humilitat. El que ofereixen als immigrants és acollida, ajuda en la recerca de feina, formació, celebracions festives interculturals i interreligioses, assessoria jurídica i acompanyament psicològic.

Actualment són dotze congregacions les que formen aquesta associació: Religioses de l'Assumpció, Religioses Apostòliques del Cor de Jesús, Congregació Romana de Sant Domènec, Religioses de la Sagrada Família de Bordeus, Religioses Germanetes de l'Assumpció, Missioneres Franciscanes de la Mare del Diví Pastor, Religioses de Ntra. Sra. de la Compassió, Companyia de Santa Teresa de Jesús, Religioses Ursulines de Jesús, Religioses Missioneres de la Doctrina Cristiana, Filles de M. Auxiliadora Província de Santa Teresa i Religioses Serventes del Sagrat Cor.

Tibidabo **informa**

Vetlla Extraordinària de Crist Rei

Dissabte
24 de novembre 2012
a les 22 hores

El dissabte, 24 de novembre de 2012 es celebrarà la **Vetlla extraordinària de Crist Rei**, on s'imposaran les insígnies als Nous Adoradors Nocturns i Tarsicis.

També s'imposarà el distintiu als Adoradors Veterans, Veterans

Constants i Exemplars. L'Eucaristia concelebrada **a les 22 hores** serà presidida pel **P. Oriol Oliveras**, Rector del Temple.

A les 21.30 hores. Sortirà de l'Avinguda Vallcarca 14-16 (prop de la Plaça de Lesseps) un autocar amb destinació al Tibidabo que tornarà al lloc d'origen acabada la celebració.

Tots esteu invitats a participar en aquesta Vetlla de Crist Rei

Punt de vista / ESPECIAL ELECCIONS

Eugenio M. Recio

Professor honorari d'ESADE i col·laborador del CEES

Com sortir de la crisi?

Per saber com podem sortir de la crisi cal tenir en compte que hem d'acabar dos fronts, que estan molt interrelacionats: l'economia financera i l'economia real.

Per al front de l'economia real, en el qual l'agent principal és el nostre país, el Govern ha presentat, amb els Pressupostos Generals de l'Estat per al 2013, un paquet de 43 reformes, d'acord amb les actuacions que en el Pacte pel Creixement i el Treball aprovat pel Consell Europeu en les seves reunions del 28-29 de juny i 18-19 d'octubre, es proposa que s'han «d'emprendre al nivell dels Estats membres». Un primer pas important perquè l'economia del nostre país comenci a créixer i crear feina ha estat, sens dubte, assumir aquest encertat programa però el pas següent és executar-lo com més aviat millor.

Més complicat és fer front al de l'economia financera perquè, a la responsabilitat que tenim de posar en pràctica les mesures adients per aconseguir l'estabilitat pressupostària i reduir l'endeutament, s'afegeix el paper que correspon als agents exteriors com el Banc Central Europeu i la resta dels països de l'eurozona. Un pas important ha estat la concessió dels 100.000 milions d'euros per sanejar el nostre sistema bancari, la qual cosa serà útil per sortir de la crisi en permetre que es normalitzi la provisió de liquiditat, que és tan vital per a l'economia real. Però aquest procés el retarden massa els nostres governants, perquè esperaven millorar les condicions del rescat.

És el mateix problema que tenim amb l'altre rescat, que alguns insisteixen que no s'ha de retardar perquè hi veuen el factor decisiu per a la nostra recuperació. En tots dos casos el Govern desitjaria poder recórrer al MEDE (Mecanisme Europeu d'Estabilitat), creat recentment, perquè l'ajuda financera no suposi un augment del deute sobirà,

problema que sembla que ignoren els que insisteixen tant en el fet que no es retardi més la sol·licitud del segon rescat. Pensem que està justificat que el Govern s'arrisqui a retardar la demanda d'aquest rescat, que ens permetria atendre més bé les necessitats que requereix la gestió del nostre deute, però considerem un error greu endarrerir el sanejament del sistema bancari.

Les actuacions efectives, apuntades en relació amb aquests dos fronts, podrien contribuir a recobrar la confiança en la nostra economia, que és el pas definitiu per sortir de la crisi. Això suposa que ens plantejem amb realisme com resoldre el desafiament de la crisi perquè l'altre factor, que ens hi podria ajudar, que seria un pacte dels partits nacionals, com va passar en el Pacte de la Moncloa, resulta impensable, donada l'actitud d'aquests partits.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

La transmissió de la fe

El 28 d'octubre d'enguany, es va clausurar, a Roma, el Sínode dels Bisbes. El tema d'aquest aplec va ser «l'evangelització». Per tant, d'una gran actualitat. Perquè el manament del Senyor té vigència per a tots els humans i per a totes les èpoques: «Aneu, anuncieu l'evangelí a tots els pobles.» Evangelitzar vol dir anunciar «la Bona Notícia». El mot grec *evangelí* significa exactament «la Bona Notícia». Aquesta Bona Nova —paraula del Senyor— és nostre Senyor Jesucrist. L'Encarnació del Verb és la magna nova. No és estrany que els artistes hagin dissenyat veritables filigranes quan han plasmat l'anunci de l'àngel a Maria. L'anunciació és una escena commovedora. D'una delicadesa sublim. Hom s'extasia davant d'aquesta meravella.

El Sínode romà esperona tots els cristians a donar testimoni de la seva fe en Crist. El Crist, íntim en nosaltres, ha

de projectar-se cap als qui no el coneixen o l'han oblidat. La joia que portem al cor l'hem de mostrar als altres, per tal que trobin Aquell que és el veritable sentit de la vida. Aquell que és el constant company de la ruta humana. El crit bíblic té vigència: «Ai de mi, si no anunciés l'evangelí!» No hi ha cap raó per amagar el tresor de la fe. Quin do tan gran! No hi ha cap motiu per amagar la nostra alegria. L'alegria és encomanadissa quan és sincera. Els sants de l'Església són una mostra d'aquest contagi. L'amor i el goig han estat el seu distintiu. L'Església mateixa, al llarg de la història, ha fet una esplèndida aportació al veritable progrés de la humanitat.

L'Any de la Fe, que començà l'11 d'octubre, coincidint amb el cinquantè aniversari de la inauguració del Concili Vaticà II i els vint anys de la publicació del Catecisme de l'Església catòlica, insta a créixer en la vida espiritual i a ser clars testimonis de l'anunci de Jesucrist, Senyor i Salvador. La fe ha de ser tansmesa. Començant per la nostra família. El papa Benet XVI, en l'Encontre Mundial de la Família, de l'any 2006, va dir aquestes belles paraules: «La família cristiana transmet la fe quan els pares ensenyen als seus fills a pregar amb ells; quan els apropen als sagraments i els van introduint en la vida de l'Església; quan tots es reuneixen per llegir la Bíblia, il·luminant la vida familiar amb la llum de la fe i lloant Déu com a Pare.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

L'olivera

La magrana és l'única de les set espècies que llueix flors d'un color viu. Una persona profana diria que les altres no, de tan discretes que són de color i forma. Ara, l'olivera és el patriarca dels arbres de Terra Santa. No és altiva com l'alzina, ni exòtica com el tamarinde, ni eixerida com l'ametller, la seva generositat és perenne. Vella i arrugada, com els exemplars de Getsemaní, continua oferint les olives a qui les vol collir. Ja que he esmentat aquesta olivera que el pelegrí actual contempla amb veneració, us n'avanço algun detall, malgrat que no encaixa en el context del poble que camina cap a la Terra Promesa. Les olives d'aquest hort es recullen meticulosament, perquè ho he vist. Amb el pinyol, se'n fan rosaris que es regalen als amics pietosos. O ampolletes amb oli, que també s'ofereixen. Que jo sàpiga, aquests dos productes no es venen. Els que hi ha a les botigues s'obtenen d'altres arbres, de la mateixa muntanya, sens dubte, però no del recinte custodiat pels franciscans. I, parlant d'aquests, copio una notícia de fa pocs dies: «Aquests arbres tenen més de 900 anys. Un estudi científic ha conclòs que el tronc i les capçades de les oliveres de Getsemaní tenen aquesta edat. El seu ADN fa entendre que totes són "fills" d'un arbre molt més antic. Aquestes dades han estat obtingudes a través dels resultats d'una investigació que ha durat tres anys feta amb mostres d'aquests exemplars.» Sabia, per fra Rafael Dorado, que s'havien recollit fragments de l'interior dels troncs vells, i que els resultats no arribaven. Pensava que potser els resultats demostraven que no eren antics i que podien frustrar algunes il·lusions. No puc oferir-ne més detalls, intentaré donar-ne si els aconsegueixo. Ja se sabia que durant el setge i la demolició posterior de Jerusalem, als anys 70-73, no només es van destruir els murs, sinó la mateixa vegetació de la ciutat i la de l'entorn. Ho explica l'historiador Flavi Josep, testimoni d'aquest esdeveniment en el qual va intervenir com a mediador, sense èxit, entre tots dos contendents. Qualsevol arbratge és refugi i amagatall de qui es vol amagar, i si es desitja suprimir-lo, cal talar-los o exterminar-los sigui com sigui. Recordeu el *napalm*, utilitzat en la guerra de Vietnam. En aquest cas, sembla que van ser les flames les que van destruir la ciutat, i que van eliminar tota la vida de l'entorn. Un soldat romà va llançar una torxa al santuari i el foc es va escampar de seguida. Una altra olivera, incògnita, però emblemàtica, va ser la que va portar a l'Arca el colom que va deixar anar Noè i que s'ha convertit en símbol de la pau.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana

llserrall@gmail.com

La fe com a pràctica

La relació de la fe amb les obres ha omplert moltes pàgines i ha estat tema de molts debats. No és cap qüestió menor. Amb freqüència, a les entrevistes i les enquestes s'afirma: «Sóc creient, però no practicant.» Superficialment, significa que estic batejat, que crec en algunes veritats, però que no vaig a missa. Si anem al sentit profund de les paraules, la realitat és una altra. Hi ha dues possibles distorsions i manques d'integració entre la fe i la pràctica. Primera, creure sense practicar. Indica una fe dèbil, sense consistència, aliena al compromís. Davant d'ella, Jesús proclama: «No tothom qui em diu Senyor, Senyor, entrarà al Regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel» (Mt 7,21). Segona, practicar sense creure. Es pot interpretar de maneres diferents, sigui com a hipocresia, sigui com a adaptació a un entorn religiós, sigui com a manca de consciència de la mateixa fe. El metge Pierre Dukan va afirmar: «Sóc jueu practicant, però no creient.»

Entra al Regne del cel qui fa la voluntat de Déu. Formular arguments sobre la fe no és suficient per accedir-hi. Realitzar la voluntat de Déu implica complir el manament de l'amor a través de les obres. Quan la realitat espiritual sorgeix del mateix cor, es practica només allò que es

«Es practica només allò que es creu. Tota la resta és engany o incoherència»

creu. Tota la resta és engany o incoherència. Així ho reconeix Søren Kierkegaard: «Estimar l'ésser humà és l'únic senyal autèntic que ets cristià, perquè en veritat no n'hi ha prou amb la confessió de fe» (*Las obras del amor*, p. 447). En aquesta línia, va la sentència del judici final: «Tenia fam i em donàreu menjar...» (Mt 25,31-46).

Sant Jaume en la seva carta dedica un

fragment a aquest tema i no pot ser més contundent: «La fe sense obres és morta» (2,26). Un fuster no és el que només defineix què és un moble, sinó el que a més el construeix. Creient no és el que només explica dogmes i veritats, sinó el que a més viu a fons les seves conseqüències. La meua entranyable companya de pàgina, la teresiana Victòria Molins, al programa *El convidat* d'Albert Om, discret, proper i respectuós, va impactar l'audiència per les seves obres, pel seu estil de vida, pel seu amor, per la seva fe, pel lliurament als pobres i necessitats. Qui es quedi en alguna frase, fins i tot no políticament correcta, i no entri en el projecte vital de Victòria Molins, no haurà entès res. L'Església és molt plural, però gairebé sempre els focus mediàtics es projecten en sectors jeràrquics o en dissidents famosos. L'enfrontament ven més. Els mitjans ignoren moltes persones que, com aquesta religiosa teresiana, practiquen la seva fe amb les obres de l'amor.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

viqui70@yahoo.es

Estimar i acompanyar des de lluny?

El meu mòbil —antic i sense gaires històries— es converteix molt sovint en una eina d'acompanyament dels amics en dificultats. Una trucada entre moltes: «Si us plau, vine al carrer X, al bar de la cantonada, perquè necessito veure't. És urgent.» Si en aquell moment m'és possible, hi vaig, a veure què hi puc fer. Sovint ben poca cosa, escoltar, consolar, comprendre i, alguna vegada, treure d'una situació compromesa. És el que s'acostuma a fer amb els amics. I jo tinc la sort de tenir-ne molts en aquest barri. Però una

«Una trucada de mòbil, sovint, es converteix en una eina d'acompanyament»

trucada que em va sorprendre l'altre dia va ser la que m'ha fet patir més, per la impotència de no poder allargar la mà. Feia dies i mesos que no sabia res d'un amic que he acompanyat durant anys a la presó, i vaig apostar per ell a la sortida, quan encara complia condemna i em va demanar anar a un centre per a problemes d'addicció... Tot va anar bé durant els primers dies.

Complia amb el que li havien imposat, es presentava setmanalment a la policia, etc. Però, les coses al carrer són més difícils del que podem imaginar les persones que no tenim aquest tipus de problemes. Un dia va deixar de complir els requisits imposats, no va respondre les meves trucades telefòniques i... va desaparèixer. No em va costar gaire anar a la recerca de «l'ovella perduda» i me'n vaig anar al poble dels seus pares on fins feia poc sabia que hi vivia. També ells patien per la seva desaparició i estaven tan anguiats com jo. Vaig témer el pitjor. Sabia que acabaria en «crida i cerca» i això em feia molta pena perquè havia passat ja tota la seva joventut i part de la infantesa entre reixes.

La trucada de l'altre dia em va sobtar, amb una barreja d'alegria per saber-ne alguna cosa i de tristesa per tot el que em va explicar. Fugint de la seva situació actual no em va dir on era, però sí que està lluny, molt lluny i amb una mà davant i una altra darrera, ple de deutes, embolicat amb problemes, sense feina i sense diners... I amb la por al cos per la seva il·legalitat. El fil telefònic és, en aquests moments, l'única cosa que ens uneix, i ja podeu imaginar que és ben poca cosa. Fins i tot he arribat a animar-lo a fer un pas endavant, malgrat que hagi de començar de nou... Però la por és més gran que la determinació de tornar a començar un camí de rehabilitació. I jo, què hi puc fer des de lluny i sense els mitjans per arreglar la seva situació?

Una altra vegada sento la meua impotència per dir com Jesús i amb la seva eficàcia: «Aixeca't.» Déu hi faci més.

Zoom

Eduard Brufau

La reelecció de Barack Obama com a president dels Estats Units indica que els nord-americans confien en la política de la Casablanca dels darrers quatre anys: moderació en l'intervencionisme exterior i acostament a les polítiques socials en detriment de l'ultraliberalisme més típicament americà. La nova legislatura serà clau per veure si la política d'Obama s'acaba consolidant.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: 934 092 810

Fax: 934 092 775 -

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

e-mail: publicitat@catcrist.com

Des del monestir

El cristià Joan Sales

L'any 2012 s'ha dedicat a Joan Sales, Tísner i Pere Calders, en el centenari de llur naixement. Pel que fa a Sales, ara es parla molt de la seva novel·la *Incerta glòria*, segurament la millor novel·la de la guerra civil. Si fins ara no se l'havia reconeguda prou és perquè l'autor i l'obra eren cristians. Per a conèixer el pensament religiós de Sales tenim dues grans fonts inseparables: la *Incerta glòria* i les *Cartes a Màrius Torres*. El que explica a les cartes sembla una novel·la, i la novel·la és plena de detalls que retrobem a les cartes. Deia Josep M. Gironella que els millors passatges de les novel·les sempre són trets de la realitat, i per a la seva famosa trilogia històrica s'havia documentat seriosament amb bibliografia i hemeroteques.

«Els diaris —deia— estan plens de mentides, però no enganyen»: llegint la premsa antiga ens submergim en aquella època. Però el cristianisme de Joan Sales és molt especial. Un episodi característic és quan, sortit de l'Escola de Guerra, el destinen a una columna d'anarquistes. Ell llavors adreça una carta al conseller de Defensa, l'anarquista Isgleas, demanant-li que el transfereixi a la columna Macià-Companyes, d'Esquerra i Estat Català, i té la insolència, en aquells dies de terrible persecució religiosa, d'acabar amb aquella fórmula tan suada de les antigues instàncies: «És gràcia que espero merèixer de la benevolència de

la Vostra Excel·lència, a qui Déu guardi molts anys pel bé de Catalunya.» Sort que el cap de serveis de personal, un coronel català, va interceptar la carta i no va deixar que arribés a mans del Conseller. Si Sales ho hagués escrit a la novel·la, diríem que és massa inversemblant. Però va ser real. I és que Sales, que venia de l'agnosticisme i un comunisme i un anarquisme vagues, farà com en Soleràs, aquell personatge tan pintoresc de la novel·la que sempre vol fer a l'inrevés de tothom i anar amb els que perden. Sales es fa cristià en plena persecució. El seu cristianisme no serà el sociològic i rutinari que havia conegut abans de la guerra, ni el triomfalista de la *cruzada* (contra la qual combat decididament), sinó el del crucificat.

Hilari Raguer

Monjo de Montserrat

La sal de la terra

Consum responsable en època de crisi?

La situació de crisi generalitzada ens ha comportat algunes paradoxes al voltant del consum. La primera d'elles, que fa referència sobretot al passat, és la constatació dels diversos impactes de la «cultura del consumisme». Alguns d'ells són de caire negatiu com l'esquerda entre classes socials o entre països i, també, l'endeutament. D'altres tenen a veure amb un important desplegament del sistema productiu i la creació de riquesa. El segon, molt relacionat amb el nostre present, és la tensió entre la necessitat del consum —perquè hem de viure i garantir una certa producció— i, alhora, la no-extralimitació d'aquest consum —perquè tant els recursos personals com els naturals són ben limitats—. Ara bé, hi ha una qüestió urgent i important en l'àmbit del futur immediat. ¿És possible mantenir i fer créixer la incipient cultura del «consum responsable»?

Comparteix un breu i senzill decàleg al voltant del «consum responsable» en els contextos de la

crisi i, també, davant unes dates tradicionalment consumistes. 1) Cercar la proporcionalitat entre l'objecte de consum i la seva finalitat —quant vegades constatem un fort desequilibri!—; 2) Sempre que sigui possible tenir un coneixement bàsic de la qualitat de les matèries primeres, dels processos de producció implicats, de les condicions dels treballadors que hi han intervingut; 3) Prioritzar productes amb «valor afegit» —els productes provinents del comerç just, de proximitat, d'entorns familiars, de models empresarials d'economia social o els derivats i participants en projectes solidaris—; 4) Ser conscient que el «consum responsable» no sempre és el més barat i que, per tant, és legítim modular la compra amb dues tipologies del mateix producte per anivellar

la nostra cistella; 5) Reconduir els habituals obsequis i regals en el marc del «consum responsable»; 6) Potenciar l'austeritat com a actitud personal i col·laborar en una segona «redistribució d'aliments» mitjançant entitats concretes; 7) Escollir productes d'ús i servei personal però amb possibilitats de ser compartits; 8) Controlar i contrarestar l'actitud impulsiva —sigui la pròpia o la dels proxims— davant el consum; 9) Comprometre's amb una actitud proactiva per desemmascarar la publicitat enganyosa; 10) Considerar la durada dels objectes de motiu de compra, el cost de manteniment, la despesa energètica per al funcionament i l'aprofitament en el seu reciclatge. El consum responsable pertany a l'òrbita cultural, la qual cosa significa informació, criteris, hàbits, etc. Els processos culturals són complexos i llargs però avui més que mai el consum responsable és un enorme aliat per transformar el nostre món.

Andreu Ibarz

Director general de
Blanquerna-URL i
professor de la Facultat
de Ciències de l'Educa-
ció Blanquerna-URL

Mirada al món

El «bé comú» dels pobles hispànics

Des de les pàgines d'una publicació catòlica, no és correcte prendre partit per una posició política opinable, per més que aquesta pugui ser de gran transcendència o pugui ser considerada per qui escriu objectivament la més justa. És per això que no tocaria pronunciar-se des d'aquí sobre el gran tema de debat al nostre país des del passat 11 de Setembre, la independència política de Catalunya; però quan, des de les més altes instàncies de la institució eclesial a Espanya, es defensa sense embuts «aquesta antiga nació que és Espanya» i es demostra «gran preocupació davant de determinades polítiques encaminades a la desintegració unilateral d'Espanya», tots estem legitimats a dir-hi la nostra públicament, també bisbes i capellans. Amb una demagògia moralitzant esbiaixada, se'ns parla del «bé de la unitat» i del «bé comú»

per justificar que el millor per a tots és mantenir l'actual Estat espanyol i que la creació d'un nou Estat català seria un projecte insolidari i terriblement negatiu per a tots. Que això ho diguin des de certs partits polítics o mitjans de comunicació espanyolistes, es pot esperar; però que aquesta cantarella ressoni des de la Conferència Episcopal Espanyola ens entristeix profundament als qui creiem que els sentiments nacionalistes no haurien de predominar mai sobre els sentiments evangèlics en el cor dels cristians. No som pocs els qui hem arribat a la conclusió que serà un bé per a tots que Catalunya es constitueixi com a Estat independent, perquè només així serà possible finalment establir relacions serenes i

justes de bons veïns en el comú marc compartit de la Unió Europea, on ja ens trobem tots plenament inserits.

Crec que ha arribat l'hora, també en l'àmbit eclesial, de deixar-nos d'excessives prudències i de dir, moguts per la veritat i la justícia, quins són els nostres sentiments i les nostres aspiracions com a fills del nostre poble, sense por que ens acusin d'estar més preocupats per la causa nacional catalana que per l'evangelització de la nostra societat. Esperem i preguem que els bisbes de Catalunya ho puguin fer també amb els seus germans bisbes de la resta de l'Estat, i que siguin escoltats i comprensos. I tant de bo que, d'aquest diàleg fraterno i sincer, en surti una nova declaració de la CEE, més d'acord amb el Magisteri universal de l'Església catòlica sobre els drets de les persones i dels pobles.

Cinto Busquet

Capellà i teòleg

10 anys, 500 persones

Arran d'un desgraciat succés que va ocórrer al Madrid Arena la nit del 31 d'octubre, amb el resultat de quatre joves mortes, una d'elles menor d'edat, i una altra ingressada en estat molt crític, s'han donat a conèixer unes xifres, si més no, preocupants.

En els darrers deu anys, 500 joves han perdut la vida, aixafats per l'estampida, en macrofestes arreu del món. Si es complissin les mesures establertes (no superar l'aforament, sortides d'emergència expedites i suficient personal de seguretat), aquests fets no passarien. A Madrid, segons informacions, les portes d'emergència estaven tancades per fora amb cadenats. Una coneguda periodista defensava aquesta mesura perquè la gent «es cola». Amb aquests criteris no és estrany que haguem de lamentar desgràcies.

RAMONA ROMEU VIRGILI
Barcelona

Cursa o màscara?

Des de fa cinc anys, milers de persones surten als carrers de Roma, el dia 1 de novembre, per participar en una cursa pel centre de la ciutat que culmina amb l'Àngelus i la benedicció del Papa a la plaça de Sant Pere. Una cursa física i espiritual el dia de Tots Sants.

Es tracta, sens dubte, d'una iniciativa divertida i inspirada en les paraules de sant Pau, el primer a comparar el camí cap a la santedat amb una cursa: «No sabeu que, en les curses de l'estadi, tothom corre, però només un arriba al premi? Correu de manera que l'aconseguiu.»

Contrasta, sens dubte, amb les celebracions nocturnes i de brui-xeria que ens imposen en el nostre país. Esperem que successos com el

Amor amb majúscules

He llegit un article firmat per la periodista Pilar Rahola, del qual transcriu el paràgraf següent: «Feliçment pertanyo a una família unida que s'estima i li agrada estimar-se. Per això, mantenim amb rigor les tradicions, celebrem els sants i els aniversaris, aplaudim a la taula els qui han tingut una bona notícia i, quan toca, estrenem la xarxa de protecció quan algun dels nostres pateix.»

Penso que tots per unanimitat ens apuntem a aquest estil de vida familiar, autèntic i suport segur en les contrarietats que la vida porta. A la família la nodreix l'amor que es dona i es rep generosament sense cap mena d'interès, i que és constructor d'un fort vincle que només la mort pot separar.

M. TERESA JOSA
Terrassa

de la matinada del 31 d'octubre a l'1 de novembre a Madrid facin reflexionar les autoritats, organitzadors, grans superfícies i assistents. Roma o Madrid? Jo m'apunto a Roma.

LLUÍS ESQUENA ROMAGUERA
Torroella de Montgrí

Silencis culpables

Fins fa poc els conductors infractors solien estar ebri; malgrat tot, cada vegada les notícies afegeixen que a més van drogats. Fins i tot semblant la idea que la droga sigui innòcua, està científicament demostrat que és altament nociva. La mentida, i no pas l'error, s'apodera del carrer? Hi ha silencis culpables. Sóc massa negativa?

ENRICA COLOM BATLLE
Barcelona

Solidaritat

El jugador Xavi Hernández, natural de Terrassa i capità del FC Barcelona, va rebre juntament amb Iker Casillas, porter del Reial Madrid, el premi Príncep d'Astúries de l'Esport 2012 per simbolitzar els

valors de l'amistat, l'esportivitat i el companyonisme. Enhorabona a tots dos!

Però voldria felicitar especialment Xavi perquè ha donat l'import del premi (25.000 euros) a l'Obra Social de "la Caixa", entitat col·laboradora del programa CaixaProinfància, que té com a objectiu la promoció socioeducativa dels infants en risc d'exclusió social.

Xavi, setmana rere setmana ens demostres que ets un bon jugador, però amb aquest gest també poses en relleu que ets solidari amb les persones necessitades.

M. DOLORS PUIG USTRELL
Terrassa

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Com vèncer la pornografia?

Ajudi'm, no puc deixar la pornografia ni la impuresa... Sóc un jove de 14 anys. No sé com deixar aquest vici que em fa tant de mal. Sóc creient però no puc controlar-me i hi torno a caure. Què puc fer?

Prendre consciència de la malaltia ja és un bon principi per a la curació i veig que tu n'ets molt conscient. Anem, doncs, per bon camí. A la teva pregunta apuntes, jove amic, un problema que afecta molts joves des d'edats cada vegada més primerenques. Vaig llegir fa poc un informe d'una periodista francesa sobre l'addicció a la pornografia entre adolescents francesos i n'hi havia per arrencar a córrer. Lamentablement, com cantava el poeta, «il n'y a plus d'enfants». La pornografia, degradació d'amor veritable, redueix la persona a carn, a objecte de consumir i llençar. Crea una forta addicció. En la meua experiència pastoral he trobat nois i noies que, a partir dels onze anys, veuen per internet, en la intimitat de la seva cambra, les coses més abjectes mentre els seus pares són a la inòpia. El primer pas és tallar el subministrament de pornografia. Pel que em dius, accedeixes a la pornografia per internet. Que et condueixi aleshores a pecat d'impuresa és d'allò més normal. Seria insensat pretendre acariciar el foc sense cremar-se. L'ideal és que treguis l'ordinador de l'habitació i el posis en un lloc de la casa on tots us reuniu. Això ja és força dissuasiu però no n'hi ha prou. Potser no t'hi veus amb cor tu sol i et recomano que demanis ajut als teus pares que et poden ajudar amb un bon psicòleg. No exagero. És com l'alcohol, el tabaquisme crònic i altres drogues. Cal ajuda per sortir-se'n.

Ets un jove creient. Confia en Déu, en la seva força i perdó. T'hi ajudarà l'oració diària feta amb atenció i devoció. Demana-li al Senyor que t'ajudi a tenir un cor pur i et capaciti per estimar. Acudeix a la confessió freqüent amb humilitat i sense vergonya, tants cops com calgui. T'hi ajudarà. Recorda que el just peca set vegades al dia. T'ho dic perquè de vegades moltes persones, veient que sempre recauen en els mateixos pecats, deixen de confessar-se, cosa que és la pitjor decisió. Mira de participar en algun grup de formació a la teua parròquia, amb nois i noies de la teua edat. La formació en la fe és molt important. Et recomano que llegeixis i estudiis el Youcat (Catecisme per a joves). Quan el presentava, el papa Benet XVI deia als joves: «Heu d'estar profundament arrelats en la fe per poder enfrontar-vos als reptes i temptacions d'aquest temps amb força i decisió.»

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Amb bon humor...

XI Trobada de pastoralistes manyanetians

Àngel Querol

Cent cinquanta-tres laics i vint-i-un religiosos de la Delegació espanyola —agrupats en tres equips: famílies, joves i professors— dels Fills de la Sagrada Família vam celebrar i enfortir la missió de viure i anunciar l'Evangeli de la família proclamat a Natzaret en un viatge a les arrels, a Tremp (Pallars Jussà), bressol de sant Josep Manyanet, el divendres 12 d'octubre.

Va ser un viatge curull d'emocions i joia, programat i servit de manera generosa i esplèndida per l'equip de Pastoral del col·legi JMJ de Sant Andreu i un grup de Joves Manyanet. Ells ja l'havien iniciat la vigília i el van continuar encara el dissabte (Taüll-Vall de Boí).

Ara i adés, en els diferents moments, vam sovintejar el cant, la pregària, el record del pare Manyanet, que ens fa més cordials, més família per a les famílies. Vinguets de les diferents escoles i parròquies, a Tremp ens vam sentir com a casa.

Abans de començar el recorregut, vam ser saludats per l'alcalde de Tremp, Víctor Orrit, que ens va convidar a gaudir de la seva vila. El P. Josep M. Blanquet, *s.f.*, amb paraula clara i continguda, ens va il·luminar la infantesa, la família, la formació primera, les primeres passes dels camins del pare Manyanet.

Després, vam recórrer els carrers del Tremp actual, vam escoltar i refer històries del segle XIX a la placeta de

l'Església i a la plaça de la Creu, vora l'antic hospital dels Pobres, a tocar de les antigues torres de la murada —de les tres que en resten, una és la dels *padres*, veïna del que fou el col·legi Sant Josep, el primer—. Vam aprofitar l'avinentsa per visitar l'exposició *El Pallars il·lumina Catalunya*. Per a nosaltres, certament, del Pallars ens va arribar la llum que el pare Manyanet havia encès a la seva llar, a la pila baptismal, als peus de la Mare de Déu de Valldeflors.

Casal Manyanet

Però la joia del recorregut, sens dubte, va ser la visita a la casa pairal

dels Manyanet-Vives, situada al carrer Peresall, 3-5. Avui és el magnífic Casal Manyanet que, amb un discurs museogràfic net i acurat, ens apropa a la vida i obra del nen, del jove, del sacerdot i fundador, del sant que perdura en les seves obres i en tots nosaltres.

El pa de la llar, la regalèsia de l'escola i el llantió de la pregària van ser les virtuals servides en l'emotiu pelegrinatge que va acabar en l'interior de la col·legiata, també als peus de la Mare de Déu de Valldeflors. Convidats pel seu rector, Mn. Joan Antoni Mateo, a celebrar la fe, la missa va ser un esclat d'interioritat, de comunitat i de comunió, de cant i de pregària.

La missa va ser presidida pel P. Mas, *s.f.*, i concelebrada pels religiosos que ens acompanyaven. Sobre els colors blau, blanc i morat —Jesús, Maria i Josep— vam deixar un cor de llantions encesos, penyora de la llum que cadascun de nosaltres hem de mantenir en les nostres comunitats.

El dinar de germanor, generós, animat i familiar, va tancar la trobada. La propera trobada tindrà lloc a Alcobendas (Madrid). Agraïm a totes les institucions, tant civils com religioses, la seva acollida i la seva disposició en tot allò que vam necessitar.

Sant Josep Manyanet, pregueu per nosaltres!

Pelegrinatge a Terra Santa amb el Club+Amics

Jaume Roca i Montserrat Tres

Del 17 al 24 d'agost, vam visitar i peregrinar a Terra Santa, un viatge que feia temps que pensàvem fer la meua esposa i jo. Per fer-lo vam contactar amb el Club+Amics, que el van organitzar molt bé.

No ens va defraudar gens ni mica; al contrari, sabíem a on anàvem i què pensàvem aconseguir. Creiem que, tal com ha dit algú, és un viatge que no deixa ningú indiferent; et remou bastant, ensems que per als cristians és tornar als nostres orígens.

Vam ser un grup petit: unes vint persones. Encara que era la primera vegada que ens vàiem, vam establir ràpidament molt «bon rotllo». Tal vegada també perquè tots o gairebé tots érem de la mateixa manera de pensar. Com a guia espiritual vam tenir un mossèn molt jove, però molt preparat: Mn. David Álvarez.

Si hem de remarcar el que més ens va impactar, seria potser la passejada per la mar de Galilea, tot recordant les vegades que hi va passar el Mestre amb els seus deixebles. Tots a l'una i sense pensar-ho vam cantar *Pescadors d'homes*. Qui no la recorda de les nostres celebracions?

El mateix matí d'aquell dia visitàrem la muntanya de les Benaurances. Molt emotiva va ser també la

celebració de l'Eucaristia a l'aire lliure, sota un sicòmor. No cal dir que els cants de la comunió van ser les Benaurances, tan conegudes per tots nosaltres. Aquí hi cabria dir com els apòstols al Tabor: «Senyor, per què no fem aquí una cabana...»

Altres llocs per recordar són: Natzaret, la casa de sant Josep, Canà de Galilea (amb la renovació del matrimoni), el mont Tabor, Ain Karem, Cafarnaüm, Betània, el riu Jordà (amb la renovació del baptisme), etc. I molt especialment, Betlem.

Impacta molt arribar, gairebé sense pensar, al mirador del mont Scopus, ja que de sobte tens davant teu Jerusalem, tan esperada. Veure el recinte emmurallat de la ciutat emociona, atès que saps que en aquell perímetre van tenir lloc els principals misteris de la nostra religió. Qui no recorda aquí les tonades de «Quina alegria quan diguérem: anem a la casa del Senyor.»

A partir d'aquí, vam contemplar la muntanya de les Oliveres, el Dominus Flevit, tot recordant la pena que Jesús

va sentir per Jerusalem, el lloc de la seva detenció, el camí del Calvari (amb l'abandonament dels seus, la humiliació absoluta, les burles de la gent...), el Gòlgota, la terrible mort a la creu, etc.

Vam celebrar el Via Crucis pels carrers de la ciutat vella, tal com el fem a les nostres esglésies per Quaresma i Setmana Santa, amb gran respecte i, tot s'ha de dir, amb gran comprensió per la gent, que tot i no ser cristians passen per aquells carrers. Les últimes quatre estacions se celebren i commemoren dins de la basílica del Sant Sepulcre. Allà mateix vam celebrar l'Eucaristia, tot pensant que la Setmana Santa acaba el Diumenge de Pasqua. No cal dir que el cant final de la missa va ser el *Regina Coeli*.

A grans trets, aquesta és la impressió impactant amb la qual vam tornar a casa després d'haver seguit la vida d'Aquell que va néixer a Betlem de Judea —a la Palestina actualment— i visqué a Jerusalem.

Donem gràcies a Déu per haver-nos donat uns pares que ens van fer estimar el pas de Jesús per les nostres vides.

Ara, quan recitem els misteris del Sant Rosari, les estacions del Via Crucis o les lectures dominicals, no deixem de pensar: «Per aquests llocs, i seguint les petjades de Jesús, també hi hem passat nosaltres.»

Paraula i vida

El servei de l'Església a la societat

Aquest diumenge se celebra el Dia de l'Església Diocesana, conegut entre nosaltres com la Jornada de Germanor. Enguany té un lema molt explícit que diu així: «L'Església contribueix a crear una societat millor.»

Efectivament, l'Església catòlica treballa en el nostre país des de fa molts segles. Les nostres arrels cristianes vénen dels primers segles del cristianisme. I l'Església continua treballant i col·laborant per crear una societat millor. De manera especial en aquests moments en què, davant la crisi, l'Església augmenta la seva tasca assistencial.

Les societats les formen persones que ofereixen el millor que tenen en elles mateixes per crear una convivència social agradable i solidària, especialment amb els membres de la societat que més ho necessiten. L'Església, oferint el missatge de l'Evangeli, els sacraments de la vida nova que ens ha donat el Senyor i practicant el nou manament de l'amor, contribueix moltíssim perquè els cristians se sentin molt responsables de la vida de les societats i es posin al servei de totes les seves institucions. Només ens cal pensar una cosa per prendre consciència del treball que fem els cristians i les parròquies

es i institucions d'Església: què seria de les nostres ciutats i pobles sense el treball dels cristians de les parròquies, dels religiosos i religioses i d'altres institucions eclesials? I això en el camp de l'espiritualitat, de l'atenció als malalts i als ancians, als pobres i marginats, en el camp de l'ensenyament i de la cultura, etcètera. Serien unes ciutats i uns pobles molt més pobres i mancats de molts serveis que presta l'Església.

En l'actualitat l'Església catòlica fa realitat el tema de la jornada d'avui i contribueix eficaçment a crear una societat millor. Millor espiritualment, amb el seu testimoni dels valors de l'Evangeli, que són les arrels d'unes vides plenes de sentit i disposades a treballar per tal de crear una societat millor. Una societat que sigui millor també en la formació intel·lectual, a través de les seves escoles i centres universitaris. Una societat millor en la maduresa de les persones, mitjançant els moviments seglars, les catequesis d'adults, joves i infants, mitjançant la vida comunitària de les parròquies i de les obres dels ordes i les congregacions dels religiosos i les religioses. Una societat millor, així mateix, en el

benestar econòmic i social, a través de les moltes accions de solidaritat amb els més necessitats. Així ho mostra l'acció de les Càritas parroquials i la Càritas Diocesana de cada bisbat i també de les obres socials d'altres institucions eclesials.

Podem dir amb veritat que sense l'Església catòlica la nostra societat seria molt més pobre en recursos humans, culturals i espirituals. Per això, en aquest dia de Germanor, que és l'únic dia a l'any en què es fa una col·lecta en tots els temples en favor de les obres diocesanes, us demano un any més la vostra col·laboració. En aquest dia, la nostra Delegació diocesana d'Economia dóna compte dels seus recursos i de la destinació que se'ls dóna, sempre al servei de l'acció pastoral i de l'ajuda als pobres. Amb les ajudes que rep, la nostra diòcesi ha pogut crear i mantenir el Fons Comú Diocesà, que és un fons al servei de la comunicació de recursos entre totes les parròquies, amb una clara finalitat: que aquelles que disposen de més recursos ajudin solidàriament les que en tenen menys o passen per moments d'especials necessitats. Es tracta, en resum, de disposar dels mitjans perquè l'Església pugui continuar fent el seu servei a la nostra societat.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Església per a una societat millor

Explica la llegenda que el fundador del budisme, Siddhartha Gautama Buddha, era un príncep de l'Índia que vivia molt protegit, fins al punt que una vegada que va sol·licitar sortir de palau per conèixer el món, el seu pare va ordenar que netegessin els carrers de qualsevol visió desagradable que pogués afectar-lo. Això no obstant, en aquells dies es va topa amb tres realitats que li van provocar una forta impressió: la vellesa, la malaltia i la mort. I quan es trobava més deprimat, va descobrir la presència d'un anacoreta que el va introduir en el món de la meditació. I en ell va trobar el remei contra el dolor i la pau de l'esperit.

En el cristianisme el sentit de la vida té una explicació transcendental: Déu ens ha creat a imatge i semblança perquè, després d'un temps a la terra, puguem gaudir d'ell eternament al cel. En aquest temps de permanència en el món no ens neteja els carrers, no ens estalvia l'esforç, ni els contratemps,

ni la malaltia, ni la vellesa, ni la mort. Però ens dóna els mitjans, la seva ajuda que mai no ens falta, per a aquest recorregut.

La institució del sacerdoci, com a pont entre Déu i els homes, i la fundació de l'Església, que perllonga la vida de Crist a la terra, són mitjans que Déu va disposar per ajudar-nos en aquest recorregut. L'Església no és una invenció humana, per elevada que aquesta fos, sinó una voluntat divina que va tenir el seu punt de partida en la confessió de Cesarea, quan Crist mateix va col·locar Pere com a pedra angular i cap dels apòstols d'aquesta societat que prevaldrà fins a la fi dels temps. Els bisbes tenim com a títol primordial ser successors dels Apòstols, i l'Església diocesana és la mateixa Església universal constituïda habitualment en cada territori per aglutinar una comunitat de fidels.

Aquesta Església diocesana té al seu càrrec, però, no sols la comunitat cristiana, sinó qualsevol

persona que pugui necessitar els seus serveis. En aquest sentit la Jornada de Germanor que se celebra aquest 18 de novembre, té un lema explícit: «L'Església contribueix a una societat millor.» En efecte, és una experiència comuna, manifestada a través de les parròquies, dels centres religiosos, dels col·legis i locals d'assistència social, que l'Església té cura de visitar ancians i malalts, atén sacramentalment tots els qui ho desitgen des del baptisme fins a la mort, socorre els pobres, els indigents sense sostre, les mares solteres que necessiten solidaritat per poder tenir un fill, les persones soles, potser les més vulnerables...

Com a segon lema de la Jornada figura: «Ajuda la teva parròquia, hi guanyem tots.» Apel·lo a fer d'aquest lema una realitat. Les diverses iniciatives pastorals de l'Església diocesana necessiten aquests braços que són les parròquies per abraçar totes les persones, especialment les més necessitades.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

ELS CRISTIANS REBEN EL CREDO AMB EL COMPROMÍS DE REPARTIR-LO ENTRE LES PERSONES DEL SEU ENTORN

Celebració diocesana de l'Any de la Fe a la Sagrada Família

Carme Munté
Barcelona

Nombroses efemèrides conflueixen en la missa celebrada a la Sagrada Família la tarda del diumenge 11 de novembre. La diòcesi de Barcelona celebrava, d'una banda, l'inici de l'Any de la Fe, proclamat pel papa Benet XVI amb motiu del 50è aniversari del Concili Vaticà II; i de l'altra, el segon aniversari de la dedicació de la basílica de la Sagrada Família.

El cardenal Lluís Martínez Sistach, pràcticament acabat d'arribar de la XIII Assemblea Sinodal, va voler fer partícips els seus diocesans de les reflexions, vivències i reptes viscuts durant la celebració del Sínode i durant la cerimònia d'inici de l'Any de la Fe, l'11 d'octubre passat.

«El gran símbol del Sínode és l'encontre de Jesús amb la samaritana al pou de Sicar», va dir el cardenal, que va instar a «construir comunitats acollidores». Parafrasejant el papa Benet XVI, el cardenal Martínez Sistach va recordar que «s'esdevé cristià per un encontre personal amb Jesús», i va demanar un «compromís eclesial més convençut a favor de la nova evangelització».

La Sagrada Família és, en aquest sentit, un instrument de nova evangelització de primer ordre. La seva dedicació per part del papa Benet XVI, ara fa dos anys, va ser recordada amb molta emoció i, de forma simbòlica, una petita llàntia brillava en cadascuna de les columnes que havien estat ungides el dia de la dedicació. També com en aquella ocasió, la missa del diumenge 11 de novembre va comptar amb la participació de més de 500 cantors de la Federació Catalana d'Entitats Corals i els Pueri Cantores de Catalunya.

Abans de l'inici de la missa, presidida pel cardenal Martínez Sistach i concelebrada pel bisbe auxiliar, Sebastià Taltavull, i nombrosos preveres de la diòcesi, es va projectar un vídeo dedicat als actes que se celebraran a Barcelona amb motiu de l'Any de la Fe.

Totes les delegacions i institucions de l'arquebisbat de Barcelona es posen en marxa per fer d'aquest Any de

Ramon Ripoll

Dues persones de cada zona pastoral de l'arquebisbat van lliurar les ofrenes.

la Fe una gran oportunitat evangelitzadora i pastoral, en la mateixa línia del Pla Pastoral Diocesà 2011-2015.

En aquest sentit, algunes iniciatives destacades són l'IX Mostra de Cinema Espiritual, que se celebra fins al 21 de novembre; l'Escola Diocesana d'Evangelització; les fitxes didàctiques preparades per la Fundació Escola Cristiana de Catalunya; les catequesis... i un gest públic i eclesial de confessió de la fe que tindrà lloc en una data encara per determinar. I com que la fe ha de ser comunicativa, també tenen un paper destacat en aquest sentit *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel per transmetre els continguts i els actes de l'Any de la Fe, que se celebra arreu de l'Església universal des de l'11 d'octubre del 2012 fins al 24 de novembre del 2013. La mateixa missa a la Sagrada Família va ser retransmesa en directe per Ràdio Estel.

«El cardenal demana un acord perquè cessin els desnonaments»

Un dels objectius de l'Any de la Fe és redescobrir els continguts de la fe professada, celebrada, viscuda i resada, i per això una de les iniciatives és el lliurament del Credo. Així, el cardenal Martínez Sistach va lliurar el Credo, de forma simbòlica, a un grup de fidels, que, al seu torn, van rebre l'encàrrec de repartir-lo entre totes les persones del seu entorn.

La col·lecta de la missa va ser destinada al projecte Joves a l'Atur, de Càritas diocesana de Barcelona, impulsat pel mateix cardenal Martínez Sistach amb motiu de les seves noces d'or sacerdotals. La preocupació del cardenal pel drama de l'atur entre els joves —un 52% de joves estan aturats— és una constant en les seves homilies i en la seva tasca pastoral. El mateix cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà, va lliurar la meitat de l'import del Premi Internacional Comte de Barcelona al projecte Joves a l'Atur.

En l'homília, el cardenal Martínez Sistach va parlar novament de l'atur i de la necessitat d'incentivar polítiques socials. «Demanem que s'acordi cessar els desnonaments», va dir el cardenal, que també es va referir al dolor que havia sentit en conèixer la resolució del Tribunal Constitucional que avala els matrimonis homosexuals.

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.
Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.
Cuidadores a domicili per hores.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

25
de novembre

Eleccions al Parlament de Catalunya

VOT PER CORREU **Fins al 15 de novembre**

Adreça't personalment a qualsevol oficina de correus i presenta l'original del DNI. Al cap d'uns dies, rebràs la documentació necessària per correu certificat.

KIT DE VOT BRAILLE **Fins al 29 d'octubre**

Si tens una discapacitat visual, demana el *kit* de vot Braille trucant al telèfon gratuït **900 100 186** o a través de **parlament2012.cat**.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

NOVEMBRE

18. DIUMENGE
- Diumenge XXXIII de durant l'any, Verd. Lectures: Daniel 12,1-3 / Salm 15 / Hebreus 10,11-14.18 / Marc 13,24-32. Barcelona: **Dedicació de la catedral** (S), *Blanc*. ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Romà, mr.; Aureli, mr.
19. DILLUNS
- Fèria, Verd. Lectures: Apocalipsi 1,1-4;2,1-5a / Salm 1 / Lluc 18,35-43 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Crispí, b.; Faust, diaca i mr.; Abdies, profeta.
20. DIMARTS
- Fèria, Verd. Lectures: Apocalipsi 3,1-6.14-22 / Salm 14 / Lluc 19,1-10. Sant Feliu de Llobregat: *Beata Isabel Ferrer Sabrià* (ML), *Vermell*. ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Octavi i Adventor, mr.; Benigne, b. i mr.; Fèlix de Valois, prev. i cofund.; Santes, Silva, vg. i mr.

21. DIMECRES
- La Presentació de santa Maria (MO), *Blanc*. Lectures: Apocalipsi 4,1-11 / Salm 150 / Lluc 19,11-28 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gelasi I, p.; Honori, Eutiqui i Esteve, mr.
22. DIJOUS
- Santa Cecília (MO), *Vermell*. Lectures: Apocalipsi 5,1-10 / Salm 149 / Lluc 19,41-44 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Filemó i Àpia.
23. DIVENDRES
- Fèria, Verd. Lectures: Apocalipsi 10,8-11 / Salm 118 / Lluc 19,45-48. Obé: *Sant Climent I* (ML), *Vermell*; *Sant Columbà* (ML), *Blanc*. ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alexandre Nevski; beat Miquel-Agustí Pro, prev. i mr.; Santes, Lucrècia, vg. i mr.
24. DISSABTE
- Sant Andreu Dung-Lac (MO), *Vermell*. Lectures: Apocalipsi 11,4-12 / Salm 143 / Lluc 20,27-40 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Crisògon, mr.; Santes, Fermina, vg. i mr.; Flora i Maria, vg. i mr.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

Per raó dels elegits ha abreu­jat els dies de la crisi

Jesús s'ha assegut a la muntanya de les Oliveres enfront del Temple. Pere, Jaume, Joan i Andreu li formulen dues preguntes referents a la destrucció que els acaba de predir dient que no quedaria dret cap d'aquells carreus que ells tant admiraven. La primera fa referència al moment en què això tindrà lloc; la segona, al senyal que ho precedirà. Jesús comença responent àmpliament a la segona. Llegim avui la descripció dels senyals còsmics que n'anunciaran la destrucció: «Però en aquells dies, després d'aquella tribulació, el sol s'enfosquirà i la lluna no donarà la seva resplendor; les estrelles, *les del cel*, *aniran* caient i les potències *celestes* seran sacsejades.» S'assembla a la caiguda de les torres bessones preanunciant la caiguda en barrina dels gegants financers que han provocat la crisi actual. No tenim, però, els ulls avesats per veure'n la continuació: «Aleshores veuran venir el Fill de l'home *sobre els núvols* amb gran potència i glòria.» Com els Onze, moments abans de l'ascensió, ens hem quedat mirant al cel, oblidant-nos de mirar a terra. Però l'home Jesús, «el Fill de l'home», està manifestant la seva glòria en aquests moments de crisi mundial. «I llavors enviarà els àngels i reunirà *els elegits* des dels quatre vents, dels *extrems* de la terra a l'extrem del cel.» Anteriorment ha fet referència als «elegits» en tres ocasions subratllant que «per raó dels elegits —que ell va elegir— el Senyor ha abreu­jat aquests dies». Els imperis han anat caient l'un rere l'altre al llarg de la història deixant rere seu una estela de destrucció. Gràcies als «elegits», a la munió de voluntaris de tots els temps que han deixat de mirar al cel i han tractat de pal·liar amb les seves mans tant de dolor, també avui el Senyor abreu­jarà els dies de la crisi que estem patint. Deixem d'indagar el futur i estiguem alerta, vetllant, per tal de descobrir la seva presència al costat dels més marginats i desfavorits.

Lectures bíbliques

Diumenge XXXIII de durant l'any

Lectura primera Dn 12,1-3

En aquell moment serà salvat el poble

Lectura de la profecia de Daniel:

En aquell temps es presentarà Miquel, comandant dels exèrcits celestials, que vetlla pels fills del teu poble; hi haurà un temps de desgràcies com no se n'havien vist des que existeixen les nacions fins aquell moment.

Però en aquell moment serà salvat el teu poble, tots els qui estaran inscrits en el llibre. La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà, uns per a la vida eterna, altres per a la vergonya d'una reprovació eterna.

Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.

Salm responsorial 15

Senyor, heretat meua i calze meu,
vós m'heu triat la possessió.
Sempre tinc present el Senyor;
amb ell a la dreta, mai no cauré.

R. *Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.*

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cor reposa confiat:
no abandonareu la meua vida enmig dels morts
ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida:
joia i festa a desdir a la vostra presència;
al vostre costat delícies per sempre. R.

Lectura segona He 10,11-14.18

Amb una sola oblació ha consagrat del tot i per sempre
els qui havien de ser santificats

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Tots els sacerdots oficiem diàriament i ofereixen sovint unes víctimes semblants, que mai no poden treure els pecats.

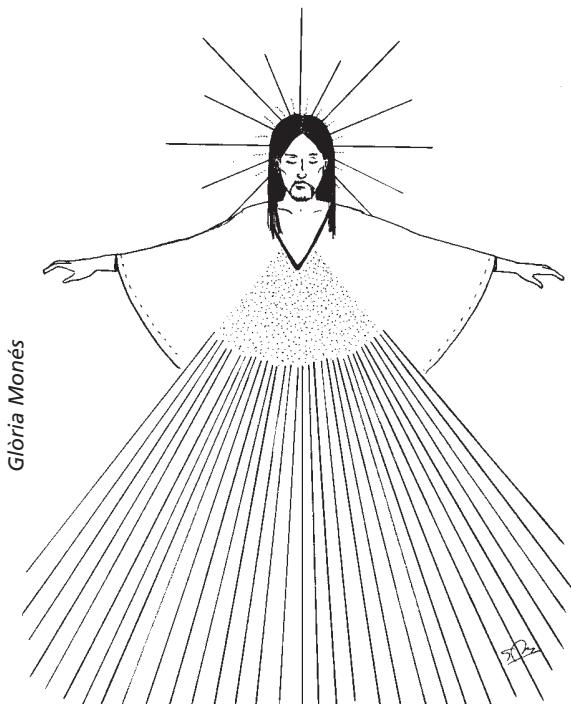
Però Jesucrist, després d'oferir-se una sola vegada com a víctima pels pecats, s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus. Amb una sola oblació ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats. Un cop Déu ha perdonat els pecats, ja no cal presentar cap més ofrena per obtenir-ne el perdó.

Al-leluia Lc 21,36

Estigueu alerta pregant en tota ocasió perquè us pugueu mantenir drets davant el Fill de l'home.

Evangelí Mc 13,24-32

Reunirà els seus elegits, que vindran de tots quatre vents

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquells dies, després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Mentrestant enviarà els àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents, des dels extrems més llunyans de la terra i del cel. Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i neixen les fulles sabeu que l'estiu s'acosta. Igualment, quan vosaltres veureu tot això, sapigueu que ell s'acosta, que ja és a les portes. Us dic amb tota veritat que no passarà aquesta generació sense que s'hagi complert tot això. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Ara, del dia i de l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols els àngels ni el Fill; només ho sap el Pare.»

El misteri en el temps

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El temps de l'Església

«El dia de Pentecosta, per l'efusió de l'Esperit Sant, l'Església es manifestà al món. El do de l'Esperit inaugura un temps nou en la "dispensació del misteri": el temps de l'Església, durant el qual el Crist manifesta, fa present i comunica la seva obra de salvació per mitjà de la litúrgia de la seva Església, "fins que ell vingui" (1Co 11,26)» (Vegeu Catecisme de l'Església catòlica n. 1.076). En aquest text del Catecisme conflueix una bona part de la doctrina del Concili Vaticà II sobre l'Església i la litúrgia. Quan la *Lumen gentium* parla del misteri de l'Església, no està parlant d'una realitat abstracta o utòpica, sinó d'una realitat que està present en el temps, i que és visible d'alguna manera. La presència de Crist es fa visible per l'Església, que és el seu Cos; la comunió trinitària es fa visible per la comunió dels dons divins, en primer lloc l'Eucaristia; la comunicació d'aquests dons es fa visible en els sagraments: «Forces que surten del cos del Crist, sempre vivent i vivificant, i accions de l'Esperit Sant que actua en el seu Cos que és l'Església, els sagraments són les obres mestres de Déu en la nova i eterna aliança» (Catecisme, n. 1.116). Per això deia el teòleg Urs von Balthasar que el temps de l'Església és un temps sacramental.

Veure l'Església

Aquesta «dispensació del misteri» es realitza en

la celebració litúrgica de l'Església. És aleshores quan l'Església apareix en les diverses dimensions de la seva identitat: comunitat orgànica, amb dons i missions diferenciades, però unificada en la comunió i en el ministeri. Per això, a la pregunta possible: «On puc veure l'Església?», la resposta és: en la celebració litúrgica, i més especialment en la missa. Vegeu l'afirmació de la constitució *Sacrosanctum concilium*, n. 41: «Convé que tothom doni la més gran importància a la vida litúrgica de la diòcesi entorn del bisbe, principalment a l'església catedral; amb la convenció que la principal manifestació de l'Església es troba en la participació plena i activa de tot el poble sant de Déu en les mateixes celebracions litúrgiques, sobretot en la mateixa eucaristia, en una única pregària, entorn d'un mateix altar presidit pel bisbe, envoltat del seu presbiteri i dels ministres.»

Aquesta «visibilitat» de l'Església en les celebracions amb el bisbe, correspon a la definició de la diòcesi que, en el decret sobre el ministeri pastoral dels bisbes, n. 11, fa el Concili: «Una porció del poble de Déu, la cura pastoral de la qual és confiada al bisbe amb la cooperació del presbiteri, de tal manera que, unida al seu pastor i aplegada per ell en l'Esperit Sant per mitjà de l'Evangeli i de l'Eucaristia, constitueixi una Església particular...» On es «veu», doncs, l'exercici

d'aquesta definició, sinó en la missa «estacional», la que celebra el bisbe amb el clergat i el poble? Si pensem en una missa estacional amb el bisbe de Roma, el Papa, centre de la comunió eclesial i cap del col·legi episcopal, aleshores la visibilitat de l'Església es fa més intensa.

Aquests textos tenen tots una ressonància de les afirmacions clàssiques de sant Ignasi d'Antioquia sobre la unitat dels clergues i dels laics entorn del bisbe. El bisbe és, en cada Església, el testimoni legítim de la successió apostòlica i de la comunió jeràrquica amb el bisbe de Roma, el que garanteix la fe catòlica, el gran sacerdot del seu ramat, del qual deriva i depèn, en certa manera la vida dels seus fidels en Crist (vegeu *Sacrosanctum concilium* n. 41).

El dia a dia de la «dispensació del misteri»

Ni tots els fidels, ni sempre, fan l'experiència de les misses estacionals. Les celebracions dels sagraments, també de l'Eucaristia, són sovint celebracions més simples. Però això no impedeix que també en elles es faci visible la «dispensació del misteri». Si més no, perquè en tot sagrament cal remetre's a allò que fa l'Església. També, però, perquè en cada sagrament hi ha en acció el Crist vivificant, i el qui celebra ho fa en comunió amb el bisbe del lloc i amb el Papa. Àdhuc en la missa més solitària, en la reconciliació més individual, en la unció d'un malalt, s'actualitza el misteri de Crist i de l'Església, i la comunió trinitària.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Beata Isabel Ferrer Sabrià

- ✓ Nascuda a Vilanova i la Geltrú l'any 1852
- ✓ Cofundadora de les Germanes de la Doctrina Cristiana
- ✓ Va dedicar la vida als més necessitats i als infants
- ✓ Va morir màrtir amb catorze germanes més a València el 1936
- ✓ Beatificada el 1995 per Joan Pau II

A la segona meitat del segle XIX, la industrialització, el creixement urbà i els canvis socials i culturals comportaven el risc que una part dels joves cresqués sense una formació cristiana sòlida. Per aquest motiu persones com Isabel Ferrer van veure la necessitat de crear noves congregacions amb aquesta finalitat. Així, l'any 1880, aquesta beata i màrtir catalana, juntament amb Miquela Grau i Esperança Pasqual, va aconseguir el permís del bisbe de Barcelona, José María Urquinaona, per fundar les Germanes de la Doctrina Cristiana.

La nova congregació va créixer ràpid i ben aviat va obrir cases al País Valencià, concretament a Carlet, on va ser destinada la beata Isabel. En esclatar la guerra civil el juliol del 1936, la comunitat es va dispersar i algunes d'elles, amb la superiora, es van refugiar a València. Passats uns mesos, però, van ser descobertes i dutes a Paterna, on la beata Isabel Ferrer i les seves catorze companyes van ser afusellades.

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

✓ Del 29 de novembre al 6 de desembre 2012

✓ Del 20 al 27 de maig

✓ Del 14 al 21 d'agost

- Seguirem les petjades i els viatges de JESÚS; contemplarem el llac de Tiberíades, la terra i els paisatges de la Galilea on ell va viure la Jerusalem de la Passió i molt més.
- Escoltarem les seves paraules en la realitat geogràfica i en el context humà on van ser dites.
- En el nostre interior, podrem captar el ressò de la seva veu... Sentir el que va dir i com ho va dir.

AMB EL SUPORT DEL PREVERE QUE ENS ACOMPANYARÀ DES DE BARCELONA HO ACTUALITZAREM, ENS HI IMPLICAREM, HO CELEBRAREM

Del 28 de febrer al 7 de març
JORDÀNIA

Romiatge del Club+amics a Montserrat

1 de desembre de 2012

08.30h Sortida en autocar de la Plaça de Catalunya (davant del Hard Rock Café)

09.30h Arribada i acollida a la Plaça de Santa Maria (tocant al claustre gòtic)

09.45h Inici de l'acte a càrrec de Mn. Jaume Aymar, director de l'entitat
Salutació del Pare Abat, Josep M. Soler

11.00h Missa Conventual

12.00h Visita comentada a l'espai audiovisual

L'exposició "Montserrat, portes endins" ens permet passejar de manera virtual per l'interior del monestir de Montserrat i apropar-nos a les pautes que regulen la vida de la comunitat benedictina. Totalment renovat el 2012, ofereix una experiència sensorial i plena d'emocions.

14.00h Dinar de Germanor

16.00h Comiat i tornada

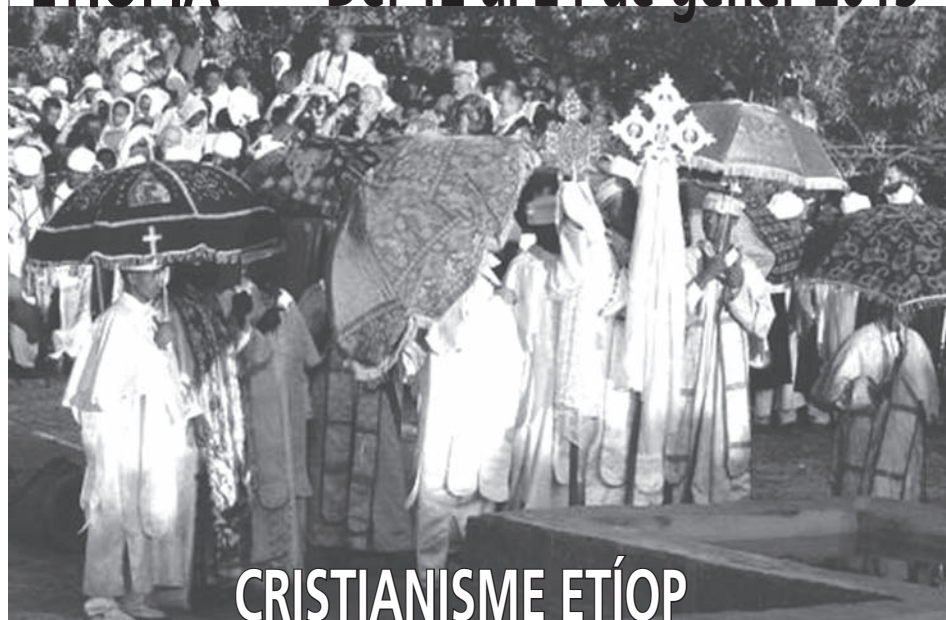
Preu: 27€ per persona (dinar+museu) o bé 37€ per persona (autocar+dinar+museu)

Per a més informació truqueu al 934092770

Expedicions culturals

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

ETIÒPIA Del 12 al 24 de gener 2013

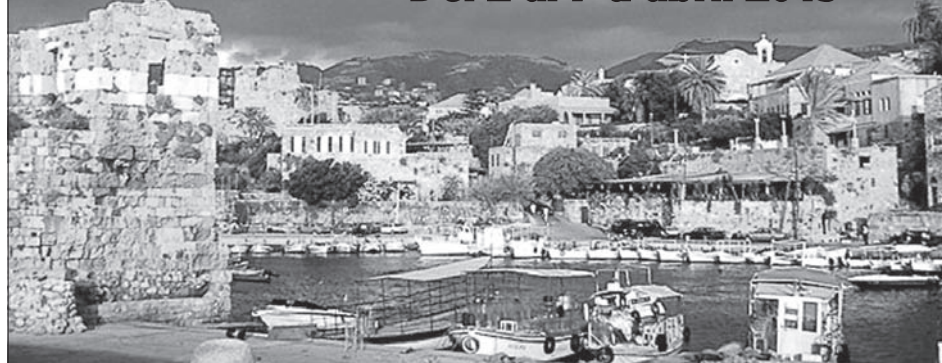

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de l'Epifania-TIMKAT- a la Jerusalem africana-LALIBELA

LÍBAN / La vall cristiana d'orient

Del 2 al 7 d'abril 2013

EL LÍBAN, part de Terra Santa, és un dels llocs que el Sant Pare Benet XVI ha visitat fa poc transmetent amb la seva visita un missatge de pau i de reconciliació al Pròxim Orient. Nosaltres proposem aquest viatge fent difusió del mateix missatge per descobrir i aprofundir en les comunitats cristianes del Líban, els santuaris de devoció com els que hi ha a Harissa, Zahle, recórrer la història i l'arqueologia mil·lenària del territori visitant llocs com Baalbek i Sidon, així com disfrutar de les tradicions actuals en el cosmopolita Beirut i gaudint dels paisatges naturals en els mítics cedres del Líban a Baroukh o a les grutes de Jeitah.

Barcelona

Don Bosco: pare, mestre i amic dels joves

La relíquia va ser a Barcelona del 5 a l'11 de novembre

Xavier Costa / Comunicació Salesians

La Inspectoria salesiana Mare de Déu de la Mercè va rebre amb alegria la visita de la relíquia de sant Joan Bosco, fundador de la congregació salesiana, que del 31 d'octubre al 2 de novembre va ser a Ossa, el 3 i 4 a Ciutadella de Menorca, i finalment, del 5 a l'11 de novembre a Barcelona.

Amb la peregrinació de la relíquia de Don Bosco arreu del món, la família salesiana es proposa impulsar l'aprofundiment en l'estudi de la persona de Don Bosco i del seu carisma, amb el desig de celebrar el bicentenari del seu naixement, el 2015, amb un compromís més radical en la missió evangelitzadora i amb una opció preferent pels joves més necessitats d'ajut, d'educació i de promoció social.

L'any 2014 aquesta relíquia haurà visitat totes les presències salesianes escampades en 131 països en els cinc continents, amb prop de 16.000 salesians i de 13.500 salesianes. Després del seu pas per Catalunya, la relíquia continua el seu camí cap a França i la resta d'Europa.

Sant Joan Bosco, fundador de la Família Salesiana, va néixer a I Becchi, nord d'Itàlia, el 16 d'agost del 1815.

En el seu temps, el prestigi de Don Bosco com a sacerdot i com a educador dels joves necessitats i en risc d'exclusió social va suscitar el respecte i el reconeixement de les autoritats religioses i civils del seu país i una fama molt considerable a l'estranger. Aquest va ser el cas de Catalunya, on la primera obra salesiana —els Tallers Salesians— va ser fundada l'any 1884 a Sarrià, Barcelona, gràcies a les insistents gestions de Dorotea de Chopitea. El mateix Don Bosco la va visitar l'any 1886, dos anys abans de morir.

Don Bosco va ser canonitzat pel papa Pius XI l'1 d'abril del 1934, i l'any 1980 Joan Pau II el va proclamar «pare, mestre i amic dels joves».

Una setmana intensa de retrobament amb Don Bosco

Amb motiu de la visita a Barcelona es van organitzar molts actes i celebracions que van fer que milers de persones vinculades a la família salesiana, i d'altres que no ho estan però que tenen devoció pel sant, poguessin gaudir d'aquest retrobament.

La parròquia de Maria Auxiliadora de Sarrià va rebre amb alegria Don Bosco el dilluns 5 de novembre, en una cerimònia de benvinguda presidida pel provincial dels Salesians a Barcelona, el P. Àngel Asurmendi, el qual va destacar que «Don Bosco sempre va optar pels joves més pobres, es va fixar en els més petits, aquells qui no tenien res i estaven exclosos de la societat». Va remarcar que aquesta és la línia que ha de seguir la família salesiana avui dia.

Fins divendres 9 de novembre la relíquia va romandre a Sarrià, i representants de totes les branques de la

La parròquia de la Meridiana es va omplir d'infants i joves.

«Don Bosco no ho va tenir gens fàcil, però va continuar lluitant i creient sempre amb els joves»

família salesiana s'hi van anar aplegant en diferents visites, eucaristies, espais de pregària, etc.

Dissabte 10 de novembre va ser un dels dies més emotius, ja que els principals protagonistes de la jornada van ser una multitud d'adolescents i joves.

A la parròquia Sant Joan Bosco de la Meridiana es van aplegar més d'un miler joves de la Moguda Juvenil Salesiana (MJS), formada pels diversos grups, moviments i associacions juvenils de la Família Salesiana —esplais, grups de fe, grups de teatre, l'ONGD Vols, etc.— que, mantenint les seves característiques pròpies, coincideixen i s'uneixen a una mateixa proposta educativa i evangelitzadora, inspirada en l'esperit i l'estil de Don Bosco i mare Mazzarello.

Durant el matí, es van realitzar diverses activitats lúdiques, i a les 13 h es va celebrar una eucaristia molt especial, amb l'església plena d'infants, joves i monitors. L'entrega de tothom va ser absoluta.

Ja a la tarda, les celebracions van continuar amb diverses actuacions musicals i amb l'ambient d'alegria propi de

totes les festes salesianes. A les 18 h es va oficiar la missa solemne, presidida per Àngel Asurmendi, acompanyat de Miguel Àngel Calavia, rector de la parròquia, José Miguel Núñez, conseller general per a la Regió Europa Oest de la Congregació Salesiana, i una trentena de preveres.

L'església era plena de gom a gom, i Asurmendi, en l'homília, va fer un paral·lelisme entre el moment històric que va viure Don Bosco i l'actual, amb una part molt important de la població a l'atur, especialment els joves.

El provincial dels Salesians va recordar que «Don Bosco no ho va tenir gens fàcil», però que va continuar lluitant i creient sempre amb els joves, i especialment amb els més desfavorits i exclosos de la societat.

El fi de festa va anar a càrrec d'una batucada espectacular i un espectacle de foc per part d'un grup de dimonis, que van donar pas a diverses actuacions musicals interpretades pels nois i noies dels diferents grups de la Moguda Juvenil Salesiana.

I la visita també va arribar a la seva fi. Diumenge, 11 de novembre, el temple del Sagrat Cor del Tibidabo va ser la penúltima aturada de la relíquia de

sant Joan Bosco, abans de continuar el seu pelegrinatge cap a França i la resta d'Europa.

L'Eucaristia, la va presidir el cardenal i arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, el qual va destacar la tasca que la família salesiana du a terme al servei dels infants i joves en els barris obrers, brindant-los sempre acollida i obrint-los les portes a l'educació.

El cardenal va fer referència també a la visita de Don Bosco a Barcelona ara fa més de cent anys, que va ser determinant per potenciar la presència i l'activitat dels Salesians a Barcelona, i convertir-se, des d'aquell moment, en una ciutat salesiana.

Un cop finalitzada la missa, la relíquia es va desplaçar a la casa salesiana de Martí-Codolar, on més de dos-cents joves realitzaven una activitat formativa sobre la figura de Don Bosco a partir de les reflexions de la Carta de Roma de maig del 1884.

L'acte final de comiat es va fer davant l'entrada principal de la finca de Martí-Codolar, amb uns moments de pregària i reflexió. El silenci només es va veure interromput per un gran nombre de joves que cridaven alegres: «Visca Don Bosco!»

Samuel Gutiérrez, Premi Lolo de Periodisme Jove

Redacció / Barcelona

La Unió Catòlica d'Informadors i Periodistes d'Espanya (UCIP-E) ha atorgat el Premi Lolo de Periodisme Jove, en la seva quarta edició, a Samuel Gutiérrez Aparcero, redactor de *Catalunya Cristiana* des de l'any 2000 i col·laborador de Ràdio Estel.

El jurat el considera digne d'aquesta menció perquè en la seva tasca professional han quedat palesos trets com la professionalitat i la companyonia, el servei a la dignitat de l'home i els valors evangèlics. Samuel Gutiérrez (Sant Feliu de Llobregat, 1977) és llicenciat en Periodisme per la Universitat Autònoma de Barcelona.

Terrassa

Dos nous preveres per a la diòcesi de Terrassa

Mn. Joan Ferrero i Mn. Mario Jurado van ser ordenats el 28 d'octubre

Eduard Brufau
Terrassa

La catedral del Sant Esperit de Terrassa es va tornar a omplir de gom a gom per a una nova ordenació presbiteral. Va ser el diumenge 28 d'octubre quan fidels procedents de tota la diòcesi, sobretot de Granollers, Montornès del Vallès, Cerdanyola del Vallès, Ripollet, Rubí i Terrassa, van acompanyar Joan Ferrero i Mario Jurado en l'inici del ministeri sacerdotal. Els dos nous preveres van rebre l'ordenació de mans de Mons. Saiz Meneses en una cerimònia que va comptar amb la concelebració del bisbe auxiliar de Terrassa, Mons. Salvador Cristau, del bisbe emèrit de Solsona, Mons. Jaume Traserra, i d'una seixantena de preveres.

Pont entre Déu i els homes

En l'homília el bisbe de Terrassa va vincular el missatge de l'Any de la Fe amb la tasca dels sacerdots en el món del segle XXI: «Avui podem trobar una gentada enorme que ha perdut l'esperança (...). I a la vegada constatem que l'ésser humà cerca contínuament el sentit de la seva vida (...) Nosaltres [els preveres] som enviats enmig del món com els testimonis de Crist, els testimonis de la Llum, els testimonis de la Veritat.» Mons. Saiz Meneses es va referir a les dues realitats diferents però íntimament vinculades que ha de viure el prevere: «La missió del sacerdot és ser mediador, pont que enllaça, i així dur l'ésser humà a Déu. Aquesta mediació es fa plenament només en Crist. (...) hem de viure aquestes dues realitats: ser amb Déu, ser de Déu; i d'altra banda, ser amb els homes i ser

Els dos nous preveres acompanyats dels prelats.

profundament humans.» El prelat egarenc va concretar encara més aquesta doble crida afirmant que «el sacerdot ha de ser realment un home de Déu, d'espiritualitat profunda. Un element essencial serà la lectura meditada i orant de la Paraula de Déu» i va recordar que «el cim de la pregària cristiana és l'Eucaristia». Alhora va subratllar que el prevere «ha de ser molt humà (...)». La seva personalitat humana ha de servir de pont i no d'obstacle als altres en la trobada amb Jesucrist».

En consonància amb l'essència de la

Nova Evangelització el bisbe de Terrassa també va descriure el paper del sacerdot pel que fa a les noves generacions de cristians: «Som enviats a revifar l'esperança dels nostres contemporanis, especialment dels joves, perquè puguin desenvolupar totes les seves potencialitats, i mirar vers el futur i treballar amb un projecte de vida centrat en Crist. (...) Reanimar l'esperança en els joves significa també ajudar-los a superar la por a les decisions definitives. El futur es comença a construir mitjançant les eleccions que es fan en el present i l'opció

fonamental del jove ha de construir-se sobre el fonament ferm que és Nostre Senyor Jesucrist. El nostre acompanyament i el nostre testimoni seran els instruments que els ajudin a veure que l'Església no els deixa sols.»

Al final de la cerimònia familiars i amics va felicitar emocionats els dos nous preveres del bisbat egarenc, que continuaran col·laborant com fins ara a les parròquies de Sant Esteve de Granollers, Sant Sadurní i la Mare de Déu del Carme de Montornès i Santa Agnès de Malanyanes.

Barcelona

El cardenal de Barcelona nomenat «doctor honoris causa» per la Universitat Catòlica de Varsòvia

Redacció / Barcelona

El cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, va ser nomenat el 5 de novembre *doctor honoris causa* per la Pontifícia Facultat de Teologia de Varsòvia. La *laudatio* va anar a càrrec del bisbe auxiliar Mons. Tadeusz Pikus i hi van assistir diversos prelats polonesos, l'ambaixador d'Espanya a Polònia, Sr. Agustín Núñez, i la cònsol de Polònia a Barcelona, Sra. Marzena Adamczyk.

El senyor cardenal, que estava acompanyat pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, va expressar la seva satisfacció per rebre aquest nomenament. En el seu parlament va destacar l'important servei que l'Església fa a la societat en l'àmbit

dels valors i les idees sobre l'home i la vida, tan necessaris en les societats democràtiques, que tenen el risc de buidar-se èticament i necessiten aquesta irrigació espiritual i ètica.

El cardenal de Barcelona també va al·ludir al debat que va tenir lloc, arran de l'elaboració de la Constitució europea, sobre les arrels cristianes de la nostra societat. I ho va fer esmentant un treball seu de l'any 2003, *Les Esglésies i les comunitats religioses en la futura Constitució europea*: «com a homenatge a la ciència constitucional del poble polonès i al seu respecte per la llibertat religiosa», va dir. La Constitució polonesa afirma que els seus valors són compartits per dues concepcions, una que troba la seva font en Déu i una altra que no. El

El cardenal rep el títol honorífic.

cardenal va acabar dient que aquesta concepció és plenament respectuosa amb la realitat socioreligiosa de la Unió Europea i amb una concepció aconfes-

sional i laica de l'Estat, que contribueix a intensificar els camins del diàleg i la col·laboració entre tots els ciutadans, siguin creients o no.

Tarragona

Paquita Gual i Josep Cabayol reben el reconeixement del seu poble

Els missioners han estat distingits com a fills predilectes de la Riera de Gaià

Joan Boronat
La Riera de Gaià

La comunitat cristiana i vilatans en general de la Riera de Gaià van vibrar amb emotivitat en l'acte de lliurament del títol de Fill Predilecte a dos rierencs: la germana Paquita Gual i Figueras, i el sacerdot Josep Cabayol i Magriñá.

Prèviament, a l'església parroquial de Santa Margarida, plena de fidels, es va celebrar una eucaristia d'acció de gràcies presidida pel vicari general de l'arquebisbat de Tarragona, Mn. Joaquim Fortuny —en representació de l'arquebisbe Jaume Pujol—, amb mossèn Cabayol i el rector, Mn. Jaume Gené, de concelebrants. El sosteniment dels cants va anar a càrrec del Cor de la Santa Creu.

En l'homilia, el vicari general posà en relleu la tasca missionera dels dos rierencs, «autèntic testimoni de l'estimació i de lliurament als altres, premissa de la vida cristiana», per afegir després que «no tots estem cridats a anar a missions, però el testimoniatge de la germana Paquita i de mossèn Cabayol ens alligona a posar el cor en les coses que valen la pena». Donen a entendre «que ens hem de deixar orientar per Jesús i ajudar a canviar aquest món, maldant cadascú, des de la vida quotidiana i el nostre entorn», significà mossèn Fortuny. Exhortà els presents a dur una vida d'entrega, de generositat i d'amor «que no es desentengui de les necessitats dels més febles»; ser testimonis del missatge de la salvació oberta a tots «a través dels braços estesos del Crist, clavats en aquesta Santa Creu que tan fervorosament venereu a la Riera».

La sala d'actes del Casal també es va omplir de públic per estar al costat de dues persones que el poble ha volgut

Joan Boronat

Els missioners reben el títol de mans de l'alcalde de la Riera.

distingir, i que paradoxalment han dut una vida de renúncia, allunyada de la Riera, dels seus familiars i vilatans, per dedicar-se al seguiment radical de Jesús, compromesos en la missió apostòlica. Hi van ser presents els familiars dels homenatjats, el vicari general de l'arquebisbat, la vicària provincial de la congregació de les germanes Carmelites Missioneres Teresianes, Inés Fernández, i la delegada diocesana de Missions de l'arquebisbat de Tarragona, Ana González.

L'alcalde, Jaume Casas, acompanyat dels membres de la corporació municipal va fer entrega a la Gna. Paquita Gual i a Mn. Josep Cabayol del diploma que els acredita com a fills predilectes de la Riera, per acord unànim del Ple municipal, recollint la iniciativa que

«El testimoniatge de la germana Paquita i de mossèn Cabayol ens alligona a posar el cor en les coses que valen la pena»

en el seu dia va proposar el Consell Parroquial i que va obtenir el suport de la majoria d'entitats que conformen el teixit associatiu de la localitat.

Durant l'acte es va passar un vídeo sobre la tasca que han dut a terme els dos missioners, els quals van dirigir als assistents unes emotives paraules

d'agraïment per aquesta distinció que van qualificar d'«inesperada i immerescuda». Els aplaudiments van rubricar un acte senzill però molt sentit i celebrat en comunitat.

Paquita Gual i Figueras va néixer l'1 d'abril del 1933 a la Riera de Gaià. Als 20 anys va ingressar a la congregació de germanes Carmelites Missioneres Teresianes. Va estudiar magisteri i exercí de mestra en diferents col·legis. L'any 1992 marxa de missionera a Alotoni de Tula (Mèxic) per dedicar-se a l'evangelització i alfabetització d'adults i treballa també amb nens de necessitats especials. L'any 2007 és destinada a Lázaro Cárdenas (Mèxic), on les religioses es dediquen a la integració de la família i l'alfabetització. Organitzen tallers de confecció de roba i d'altres oficis per a la integració de dones indígenes, ajuden nens en la seva escolarització i nutrició. A partir del 24 de setembre la germana Paquita forma part de la comunitat que hi ha a Tarragona, el Col·legi Nostra Senyora del Carme, que és la casa mare de la congregació.

Josep Cabayol i Magriñá va néixer a la Riera el 12 de novembre del 1935. Seminarista a Tarragona, va ser ordenat sacerdot el 28 de març del 1959. Llicenciat en Teologia per la Universitat Pontifícia de Salamanca, el cardenal Benjamín de Arriba y Castro el va destinar com a professor al Col·legi de la Mercè de Montblanc i el 1976 va com a missioner a Rwanda, després d'haver estudiat infermeria tropical. El 1983 es trasllada a la missió de Bibwe al Zaire. Treballa al Camerun com a infermer i durant la guerra dels Grans Llacs torna a Tarragona per exercir com a rector en diferents parròquies.

El 1996 reprèn la seva tasca missionera a la regió de Kampanga i des de l'any 2001 ha pogut constuir 8.900 vivendes amb les donacions que rep i les ajudes de campanyes organitzades a l'arquebisbat de Tarragona. Ha fet construir cinc escoles, per on han passat uns dos mil alumnes, malda per a la promoció de les dones, i ajuda a despertar vocacions al sacerdoci i a la vida religiosa. Actualment està tirant endavant la construcció d'un centre de formació i assistència social.

Tortosa

Mn. Jordi Bertomeu, nou oficial de la Congregació per a la Doctrina de la Fe

Xavier Bisbal / Tortosa

El 5 d'octubre Mn. Jordi Bertomeu Farnós va jurar el càrrec com a nou oficial de la Secció Disciplinària de la Congregació de la Doctrina de la Fe, a la seu d'aquesta, el Palau del Sant Ofici a Roma. Mons. Gerard Müller, nou prefecte d'aquest dicasteri, començà fent una lectura del *currículum vitae* del candidat. Va destacar la seva tasca pastoral a la diòcesi de Tortosa especialment en el seu servei a les diferents parròquies on ha estat (Sant Miquel d'Alcanar i els Dolors i Sant Blai de Tortosa) i com a vicari judicial, a més dels estudis de llicència i doctorat seguits amb els pares jesuïtes a la Universitat Gregoriana. Tingué també unes paraules d'agraïment per Xavier Salinas, bisbe de Tortosa, a qui l'uneix un

temps llarg de coneixença i afecte mutu, per la seva resposta generosa a la necessitat peremptòria del Sant Pare de comptar amb especialistes del dret i la teologia en la seva tasca de vetllar per la integritat de la fe i els costums.

Finalment, fent referència al 50è aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II i a l'antic nom d'aquesta congregació, assenyala que Mn. Jordi s'incorporava a un equip format per 48 membres «dedicats a un "sant ofici", aquell de posar al centre de l'agenda de l'Església la fe: la que naix de la comunió amb Déu i que ofereix les respostes més adients a totes les necessitats dels homes. Ho fem en la línia del Vaticà II, concili pastoral que ens ensenya a ser fidels a la Tradició de l'Església i a reconèixer que estarem sempre necessitats de reforma i purificació».

Mn. Bertomeu, primer per l'esquerra, juntament amb Mons. Müller i Mons. Ladaria.

Lleida

Capital del pessebrisme català per un dia

Més de 200 pessebristes i 27 entitats participen en la 43a Trobada de Pessebristes de Catalunya i Balears

Jordi Curcó
Lleida

«Avui de fet s'inicia a Lleida el 150è aniversari de Pessebrisme a Catalunya, quan començà a ser un art col·lectiu i no només individual.» Amb aquesta afirmació, inicià el seu discurs Josep M. Porta, president de la Federació Catalana de Pessebristes, a l'inici de la recepció que l'Ajuntament de Lleida oferí el matí del diumenge 28 d'octubre, als més de 200 pessebristes i a les 27 entitats representades en la 43a Trobada de Pessebristes de Catalunya i Balears, celebrada en aquesta ciutat.

Lleida ha estat enguany la ciutat amfitriona amb ocasió del 50è aniversari de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes, organitzadora de la Trobada. El seu president, Àngel León, agrai la resposta tan positiva a la convocatòria: «No ens pensàvem aplegar tants pessebristes com heu vingut a Lleida», digué. I no sense raó, ja que el Saló de Sessions del Palau de la Paeria, ple de gom a gom, evidenciava l'èxit de la Trobada.

El consiliari dels pessebristes lleidatans, Mn. Vicenç Alfonso, també va enaltir el pessebre, destacant que per damunt de tot era una representació plàstica d'un fet sagrat, el Naixement de Jesús. Una tradició de casa nostra que es manté viva però que alhora és més necessària que mai: «El món del pessebrisme toca el cor de tots», afirmà el consiliari.

L'acte protocol·lari comptà també amb la presència del conseller d'Agricultura de la Generalitat, el lleidatà Josep M. Pelegrí. En les paraules de salutació als pessebristes explicà que ell era un més dels pessebristes lleidatans (forma part de la junta directiva). Alhora, evocà la memòria de dos sacerdots venerables: el qui fou rector de la parròquia del Carme, Mn. Ramon Torres, amb els seus concursos de pessebres, i Mn. Jaume Bertran, impulsor del pessebrisme a Lleida i primer consiliari de l'Agrupació: «Ells i els meus pares van introduir-me en la tradició del pessebrisme.» Com a conseller i a petició del president de la Federació, digué que la conselleria estudiaria la possibilitat que els pessebristes puguin recollir molsa al camp pels seus pessebres, cosa ara prohibida i més si es fa per a fins comercials.

El vicepresident de la Diputació,

Josep Manel Prada

Miquel Padilla, donà també la benvinguda als pessebristes catalans i balears, molt especialment ho féu a la representació dels Betlemistes de Mallorca, vinguda des de les Illes pel seu esforç i entusiasme. La tinent d'alcalde i regidora de Cultura de la Paeria, Montse Parra, desitjà en nom de la ciutat una bona estada als pessebristes i lliurà a les entitats representades una làmina amb una reproducció del Retaule de la Verge dels Paers del pintor Jaume Ferrar, ubicat al Saló de Plens, amb dos taules de la predel·la dedicades al Naixement i l'Adoració dels Reis Mags.

Després d'escoltar música nadalenca a càrrec d'un grup de corda format per alumnes del Conservatori Municipal de Lleida, els pessebristes es traslladaren al pati del mateix Palau de la Paeria. Allí van poder contemplar una col·lecció d'onze diorames bíblics extraordinaris del targari Josep M. Ramon, mostra del millor art pessebrista que es fa avui a Catalunya.

El segon escenari de la Trobada fou la catedral nova de Lleida, on el bisbe Joan Piris presidí una Eucaristia, celebrada pels consiliaris dels pessebristes de Reus, Barcelona i Lleida, així com altres preveres lleidatans i membres del capítol. En la seva homilia, el bisbe Piris elogià el pessebrisme i agrai el treball dels pessebristes amb aquestes paraules: «Vosaltres feu una tasca evangelitzadora important. Teniu la qualitat

«La Conselleria d'Agricultura estudiarà la possibilitat que els pessebristes puguin recollir molsa al camp»

«La vostra és una vocació particular que pot ajudar a creure i de fet serveix i molt, per transmetre l'espiritualitat de l'Encarnació de Déu»

de fer una obra plàstica i artística, on gràcies a la presentació d'aquests quadres bíblics, feu arribar la llum de Crist a molts que passen a la vora del camí. La vostra és una vocació particular que pot ajudar a creure i de fet serveix i molt, per transmetre l'espiritualitat de l'Encarnació de Déu.»

El caliu nadalenc de la celebració es féu més evident quan en el moment de l'ofertori el franciscà P. Joaquim Recasens presentà una imatge del Nen Jesús, còpia fidedigna de la que es venera a la basílica de la Nativitat de Betlem, oferint-la en nom de la comunitat franciscana de Lleida als pessebristes lleidatans. Ell mateix diposità la imatge a la vora de les de Josep i Maria, col·locades en una lateral del presbiteri i que conformen el pessebre de l'Agrupació i de la ciutat de Lleida. Així mateix els dos presidents

col·locaren als peus de l'Infant Jesús el «Fanal» de la Federació, símbol de les trobades.

És costum que cada Nadal l'Agrupació de Pessebristes estreni una Nadala nova feta per autors lleidatans. L'Eucaristia, com no podia ser d'una altra manera, va cloure amb el cant de la *Nadala de Lleida*, estrenada l'any 1964, amb lletra de Carles Cepero i música de Josep Prenafeta, que interpretà la Coral Estel sota la direcció de Gemma M. Naranjo.

Els pessebristes es traslladaren tot seguit a l'antiga capella de Sant Jaume del Peu del Romeu, seu dels pessebristes lleidatans. Allí, enmig de les referències a la tradició dels Fanalets de Sant Jaume, van poder contemplar una extraordinària exposició de 77 diorames i pessebres de diversos mestres pessebristes lleidatans. D'entre tots ells cal esmentar els llegats de pessebres en miniatura de Paulina Atmetller i els diorames de Joaquina Barrufet, així com la col·lecció de diorames bíblics d'Emili Tordera i Martha Pérez i els diorames i pessebres de Conxita Castellà.

La trobada va cloure amb una dinar de germanor, on l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes lliurà a totes les 27 entitats participants i com a record una reproducció del seu escut, feta a mà per l'artista i pessebrista José A. Ferrer. Alhora elles lliuraren als pessebristes lleidatans els seus propis i originals obsequis, en homenatge al 50è aniversari de l'entitat.

La trobada, però, va cloure sense cap candidatura per acollir la 44a edició a celebrar el proper any. El president de la Federació, que felicità els pessebristes lleidatans per l'èxit i excel·lent organització de la trobada, explicà que l'entitat se centra ara en l'organització de la XIV Biennal del Pessebre Català que tindrà lloc a Olot, de l'1 de desembre al 3 de febrer, organitzada conjuntament amb l'Agrupació de Pessebristes d'Olot i la Garrotxa: «Després ja treballarem per la propera trobada i buscarem qui la organitzi.»

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

al kilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

La gent gran davant del 25-N

La Fatec ha elaborat un document informatiu sobre pensions, entre altres temes

Miquel Àngel Codina
Barcelona

«De cara a les eleccions autonòmiques catalanes del 25 de novembre volem que la gent gran no estigui desinformada i que no tingui por a l'hora de disposar-ne el vot i optar per la llista electoral que correspongui als seus interessos.» Són paraules de Mario Cugat, president de la Federació d'Associacions de Gent Gran de Catalunya (Fatec), que va pronunciar en una roda de premsa celebrada al Col·legi de Periodistes de Catalunya, on es va donar a conèixer un document que ofereix «informació exacta, senzilla i realista davant de les conseqüències que tindria per a les persones grans que Catalunya arribés a tenir estructures d'estat».

La Fatec és una entitat sense ànim de lucre, creada l'any 1982, que aplega 519 entitats federades o adherides. Fomenta activitats i accions a favor de la promoció de les persones grans a la nostra societat. «Intentem ser la casa i l'espai comú de l'associacionisme de gent gran i la veu col·lectiva i organitzada de les persones grans en la construcció d'un país just i solidari participant en totes les activitats socials», va reconèixer Cugat. I va afegir: «La seva trajectòria i presència social l'han feta esdevenir l'organització més representativa de la gent gran de Catalunya.»

«Des de Fatec hem escoltat, analitzat i consensuat totes les opinions sobre la possibilitat d'una Catalunya sobirana i, com a resum, hem volgut fer la nostra pròpia valoració sobre tot el que ens afecta. Cal tenir molt presents les conseqüències que podria tenir sobre el

«Les pensions no les paga l'Estat, sinó les persones en actiu laboral a través de les seves cotitzacions a la Seguretat Social»

país, les persones grans i la ciutadania catalana en general», va manifestar Mario Cugat.

Pensions assegurades

Un tema prioritari que desperta molta controvèrsia és el de les pensions. Segons es va assegurar a la roda de premsa, les pensions no les paga l'Estat, sinó les persones en actiu laboral a través de les seves cotitzacions a la Seguretat Social. «És a dir, les pensions dels pensionistes catalans —va constatar Cugat— les paguen els catalans que tenen feina i cotitzen. En tot cas, Catalunya hauria de crear la seva pròpia Seguretat Social,

a la qual anirien a parar les cotitzacions del treballadors i amb aquests recursos es pagarien els pensionistes catalans cada fi de mes.»

Així mateix, va assenyalar que «com que els salaris a Catalunya són una mica més alts que la mitjana dels salaris dels ciutadans espanyols i la taxa d'atur és una mica més baixa que la del conjunt d'Espanya, segurament les pensions podrien arribar a ser millors». Del fons estatal de reserva de les pensions, que ara té un volum al voltant de 66.000 milions d'euros, entre el 25 i el 30% és la mitjana que han aportat els treballadors catalans; aquest tant per cent s'hauria de transferir a Catalunya. Pel que fa a la Llei de la dependència, d'acord amb el que hi diu, l'Estat ha d'aportar a cada comunitat autònoma el 40% del cost necessari per cobrir les atencions als seus dependents. La realitat, però, és que només arriba a pagar al voltant d'un 10% i la Generalitat ha de cobrir-ne la resta. «Per tant, Catalunya, que preveu dotar-se de la seva pròpia Llei de Dependència, només hauria d'afegir al cost actual la petita part que aporta l'Estat i, en conseqüència, l'atenció a les persones dependents, en tots els seu graus i circumstàncies, quedaria totalment coberta», va expressar Mario Cugat.

Una altra qüestió que es va tractar és la pertinença de Catalunya a la Unió Europea i a l'euro. Cugat es va mostrar força pessimista quan va dir que «no és gens clar com quedaria Catalunya després d'assolir la sobirania, atès que les disposicions legals de la Unió Europea no preveuen el cas de la separació d'una part d'un Estat», sobretot després de les recents declaracions dels responsables de diferents institucions europees.

Neix la Plataforma d'entitats Catalunya-ONU 2014

Redacció / Barcelona

Acaba de crear-se a Barcelona la Plataforma d'entitats Catalunya-ONU 2014, amb la finalitat de treballar en objectius marcats per les Nacions Unides de cara a l'any 2014. La Plataforma està constituïda per un gran nombre d'entitats familiars i d'atenció a les persones, des de gent gran fins a infància, així com de familiars de discapacitats i organitzacions de lluita contra la pobresa.

L'any 2014 es compleix el vintè aniversari de l'Any Internacional de la Família, declarat per l'ONU el 1994. Per aquest motiu, les Nacions Unides volen que els països, les ciutats, les institucions públiques i les organitzacions socials desenvolupin nombroses iniciatives des d'ara i fins al final del 2014, de forma que aquest sigui com un nou Any Internacional i arreu del món s'avanci en alguns àmbits que afecten la família.

El coordinador de la Plataforma i president del Grup d'Entitats Catalanes de la Família, Daniel Arasa, ha manifestat que «la resposta de moltes entitats ha estat immediata. Catalunya serà pionera al món en treballar des de la base social per aconseguir aquest objectiu seguint

les directrius de les Nacions Unides». I ha afegit que «hi ha una voluntat decidida per part d'un gran nombre d'entitats de treballar en les tres línies marcades per l'ONU de cara al 2014 en aquest àmbit: família i treball (especialment la conciliació de la vida laboral, familiar i personal), família, pobresa i exclusió social, i família i solidaritat intergeneracional.

Arasa ha precisat que «des de fa anys, moltes organitzacions ja estem treballant en tots aquest camps, però s'incrementaran les activitats i es faran de forma més coordinada entre moltes entitats». També ha assenyalat que «noves entitats s'hi estan incorporant, però les representades fins al moment són centenars, ja que hi ha algunes federacions que apleguen un gran nombre d'entitats locals o sectorials de tot Catalunya».

El coordinador de la Plataforma d'entitats Catalunya-ONU 2014 ha manifestat que en els darrers mesos d'aquest any ja es desenvoluparan diverses activitats, que augmentaran l'any 2013, entre elles la celebració d'un congrés. Així mateix, es faran estudis o informes relacionats amb els temes proposats per l'ONU i s'enviaran als organismes competents de les Nacions Unides.

La bona notícia

Francesc Gamissans

Servei de recollida de roba a domicili

Ja de temps existeixen en moltes parròquies de Catalunya centres de recollida de roba en bon estat per distribuir-la a gent pobre. Ara, però, amb motiu de la crisi econòmica, els veïns de Barcelona poden sol·licitar la recollida a domicili, trucant al número 010 o al 902 226 226.

Si el ciutadà vol desprendre's de roba que ja no fa servir, l'haurà de posar en dues bosses, que recollirà aquest nou servei. La Fundació Formació i Treball, que depèn de Càritas diocesana de Barcelona, és la que efectua la selecció del producte, segons el seu estat de conservació. Després, es classifica de cara a la destinació que se li donarà, sigui un reciclatge amb el qual es produiran altres matèries o un lliurament a persones necessitades.

L'any passat es van recollir a Barcelona 1.700 tones de roba. Amb aquest nou servei a domicili es vol incrementar la quantitat recollida d'aquesta deixalla, que fins ara es continuava dipositant als contenidors de rebuig no selectiu.

Per donar a conèixer la iniciativa, s'ha posat en marxa una campanya d'informació ciutadana amb el lema «Fes renèixer la teva roba.» La campanya intenta promocionar un nou servei social de recollida en 75.000 escales de veïns que hi ha a la ciutat. Tant de bo que prosperi el propòsit que, en definitiva, s'inspira en aquella benaurança evangèlica: «Estava despulat i em va vestir.»

Missió evangelitzadora a alta mar

Presentat el llibre «Déu també viatja en creuer», del P. Alfred Matas

Carmen García
Barcelona

Atendre les necessitats espirituals d'una tripulació d'unes 850 persones de més de trenta nacionalitats diferents, a més dels aproximadament 1.850 viatgers d'un creuer de tipus mitjà. Des d'animar una senyora que feia un creuer que li havien regalat els seus fills per superar l'abandonament del seu marit per una altra dona, als quals va trobar en el mateix vaixell, fins a relaxades converses amb no creients que, al final, reconeixen que en la seva vida falta alguna cosa important, són algunes de les anècdotes que el P. Alfred Matas desgrana en el seu llibre *Déu també viatge en creuer*, publicat en català per Claret i en castellà per Edimurtra.

Aquesta obra pretén mostrar-nos una tasca apostòlica que a vegades passa desapercebuda i que, segons el seu autor, «l'Església hauria de tenir en compte i valorar més, ja que d'una manera senzilla es pot evangelitzar, que és afavorir la trobada amb Jesús. Per tant, és una missió que val la pena i les persones a bord se'n poden beneficiar».

A l'acte de presentació del llibre, que va tenir lloc a la Llibreria Claret de

Barcelona el 24 d'octubre, es van fer presents l'autor del llibre, Mn. Alfred Matas i Pericé, sacerdot de la diòcesi de Barcelona, membre de l'equip de sacerdots col·laboradors de l'Apostolat del Mar i capellà de creuer «a estones», que aquest estiu va col·laborar en el suplement CatCrist Estiu del nostre setmanari, amb el seu *Diari de bord*, i Ricard Rodríguez-Martos, excapità de la marina mercant, diaca i delegat de l'Apostolat del Mar de Barcelona, Stella Maris.

Mn. Matas va explicar que com més baixos són els preus dels creuers, més dures són les condicions laborals dels treballadors: jornades de dotze a disset hores, amb un règim pitjor que el militar, amb penalitzacions, sempre han d'estar impecables i amb un somriure als llavis. «Aquestes persones —va assegurar— viuen a vegades autèntics drames, no tenen ningú que els escolti i entre éssers humans de diverses nacionalitats, ètnies i religions és molt difícil tenir algú en qui confiar.

Agustí Codinach

El capellà representa la persona de bé en qui tots confien i no només els creients, també els no creients.» I va afegir: «En la nostra missió evangelitzadora realitzem actes ecumènics per unir en la pregària totes les religions i apropem els sagraments als fidels que ho desitgen, una cosa molt difícil en la vida d'alta mar.»

Per la seva banda, Ricard Rodríguez-Martos va destacar que l'organització Stella Maris té la mirada posada en la tripulació perquè són els que més ho necessiten. «Els creuers no acostumen a aturar-se més de dotze hores a cada port i moltes vegades la tripulació no té temps de baixar del vaixell. Stella Maris compta amb locals a diverses ciutats portuàries del món amb la finalitat d'acollir i donar suport a la gent del mar en tota la seva dimensió humana. Atenem necessitats de tot tipus: des de facilitar el servei a

«En la nostra tasca evangelitzadora apropem els sagraments als fidels que ho desitgen, una cosa molt difícil en la vida d'alta mar»

internet fins a portar un musulmà a pregar a una mesquita. És una tasca missionera i, com a tal, pretén portar un missatge de fraternitat i esperança. Tot impulsat per la fe, per dur la Bona Nova a tots els homes», va afirmar el diaca.

LA FLOR DE NADAL

PASTORETS - CATECISME
Autor: Francesc A. Picas

Els centres catequístics o culturals que necessitin exemplars d'aquestes deu estampes nadalenques, trobaran llibres a la Llibreria Balmes, c/ Duran i Bas, 11 08002 Barcelona. Tel. 933 179 443.

«La Missa» de La 2 fa 30 anys

Redacció / Barcelona

El dimecres 10 d'octubre, *La Missa* de La 2 va fer 30 anys. Entre els programes que s'emeten actualment, és el més antic de la televisió en català. Va començar a emetre's regularment el 10 d'octubre del 1982, com a fruit d'un acord dels bisbes de Catalunya amb l'ens públic per oferir aquest servei religiós en desconnexió. La seva presència en la petita pantalla s'emmarca en els espais cedits per la cadena a les confessions religioses, i especialment a l'Església catòlica com a majoritària. Avui, gairebé cada setmana, és el programa en català més vist de TVE-2, amb una xifra que oscil·la entre els 60.000 i els 80.000 espectadors.

Des d'aleshores, són diverses les etapes i les persones que han estat vinculades amb *La Missa* de Televisió Espanyola en català. A l'inici, el programa va tenir com a celebrant habitual Mn. Joaquim

Martínez Roura, que va ser també durant uns quants anys delegat de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Barcelona, mentre que el diaca Josep Urdeix va posar en marxa el programa com a director i coordinador.

L'any 1992, els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya van decidir canviar l'equip i substituir-lo per Mn. Manuel Valls, com a sacerdot celebrant, i Jaume Planas com a coordinador. A principis del 2000, poques setmanes després de la mort de Planas per malaltia, va ser nomenat nou coordinador Víctor Subirana, que va ocupar el càrrec fins a finals de 2005. El seu substitut va ser Ignasi Miranda, actual coordinador de *La Missa* de La 2.

Des del juny de 2008, la celebració s'ofereix des d'una capella del monestir de Sant Domènec, de les monges dominiques, ubicat molt a prop del centre de producció de TVE a Sant Cugat del Vallès.

Lliurament dels premis de l'Acadèmia Mariana de Lleida

Prepara una edició que recollirà les poesies premiades i el discurs del mantenidor

Redacció

Lleida / Fotos: Josep Manel Prada/MCS
bisbat Lleida

Un total de catorze poetes —de Lleida i comarques, d'altres indrets de Catalunya i també del País Basc i fins i tot d'Andalusia— han estat guardonats enguany per la Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica Mariana de Lleida, en la celebració del certamen marià dedicat a la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de la ciutat.

El lliurament de premis als poetes guardonats va tenir lloc el diumenge 7 d'octubre al paranimf de l'Acadèmia Mariana de Lleida. És féu, tal com ja va informar *Catalunya Cristiana*, en el decurs dels Jocs Florals commemoratius del 150è aniversari d'aquesta singular institució acadèmica i mariana, fundada el 1862 i una de les cinc acadèmies marianes que hi ha al món.

Després del discurs del mantenidor, que enguany i amb motiu del 150è aniversari fundacional d'aquesta institució va ser l'alcalde de Lleida Àngel Ros, es va procedir a l'acte de lliurament de premis als catorze poetes guardonats per les seves poesies presentades al certamen.

En primer lloc, el bisbe Joan Piris va lliurar els 900 euros de premi i la Flor Natural al poeta lleidatà Juan Luis Salinas, delegat de Pastoral de la Família del bisbat de Lleida, per la poesia *El Senyor és magnificat en Maria* i que portava com a lema «Amb Maria». Tot seguit, l'alcalde Àngel Ros va donar el premi de l'Ajuntament de Lleida (600 euros), a Manel Serradell, de Santurtzi (Biscaia), prevere del Poble de Déu, per la poesia *Canta l'Estimat*. El conseller d'Agricultura de la Generalitat, el lleidatà Josep M. Pelegrí, va lliurar el premi de la Generalitat (600 euros) a Joana Camprubí, de Vinaixa, per la poesia *Tota Vostra*, i el vicepresident de la Diputació, Miquel Padilla, el de l'IEI (600 euros) al poeta igualadí Leonard del Rio per la poesia *Fiat*.

Altres poetes premiats van ser: Maria Bonafont, de Barcelona; Rafael Calvet, de Viladecans; Miquel Vila, d'Anglès (Girona); Imma Fuster, de Barcelona; Ramon Gené, de Cervera; Rosa Fabregat Solé, de Lleida; José Repiso, de Cuevas de San Marcos (Màlaga); Maria Teresa Farré, de Parets del Vallès, i Rodrigo Làrios, de Lleida pel poema *Cent cinquanta anys treballant*, dedicat al 150è aniversari de l'Acadèmia Mariana.

Premi especial

El director honorari de l'Acadèmia, Mn. Salvador Gené, va lliurar el premi especial que s'ha instituït a partir d'aquest any i que porta el seu nom, a Miriam Díez, de Girona, periodista i professora de la Universitat Ramon Llull, guardonada en altres certàmens i que l'any 2007 va ser-ne també mantenidora. En aquesta ocasió va recollir el premi pel poema *Sirofenícia*, que con-

Els poetes guardonats amb les autoritats.

sistia en una magnífica i artística icona que recull les icones de les invocacions de la Mare de Déu, reproduint les més importants de l'art sacre bizantí, a l'entorn de la icona central de la Verge Odigitria.

Mn. Salvador Gené ha estat 48 anys (1962-2010) el director de l'Acadèmia; també ha estat el promotor de 54 certàmens (1958-2012). Va explicar que enguany la convocatòria ha estat singularment especial, «com no podia ser d'una altra manera, ja que ens trobem en plena celebració del nostre 150è aniversari fundacional». «Per això —va prosseguir—, s'han concedit més premis que mai, catorze en total, cinc d'ells amb dotació econòmica i la resta amb premis consistents en importants volums bibliogràfics o també obres d'art. A més, tots els poetes premiats han rebut el diploma de Soci Acadèmic.»

Mn. Gené també va comentar el següent: «Com és tradició, es lliura la Flor Natural, considerat el primer premi d'aquests Jocs Florals, en honor de la Mare de Déu i únics al món. La Flor Natural està conformada per tres lliris, com a referència als tres lliris de l'escut de Lleida, amb la garlanda dels Jocs brodada a mà, que és el símbol per excel·lència del certamen marià. El poeta guanyador de la Flor Natural la diposita als peus de la imatge de la Verge Blanca, tot i que després ell s'endurà la garlanda com a record personal del premi amb què ha estat guardonat.»

Mn. Salvador Gené va manifestar la seva satisfacció per la resposta que ha tingut la convocatòria del certamen marià d'aquest any: «S'han batut alguns rècords, perquè a més de ser el certamen més ben dotat amb premis, ha tingut

«El Senyor és magnificat en Maria»

Lliurada als altres, sense estar per ella, acceptant la crida que Déu li fes, vida de bondat i perfecció com és, comparteix el món amb mirada neta.

Sa immaculada ànima de bé feta, la senzillesa de sa vida conté trets d'amor, generositat d'ella i més: misericòrdia que Maria alena.

De la humilitat li ve la saviesa de copsar i comprendre bé els anhels, de saber-se la ínfima petitesa,

ànima santa que gloria l'Anyell, que al Senyor magnifica en sa bonesa per haver tastat l'amor que li ve d'Ell.

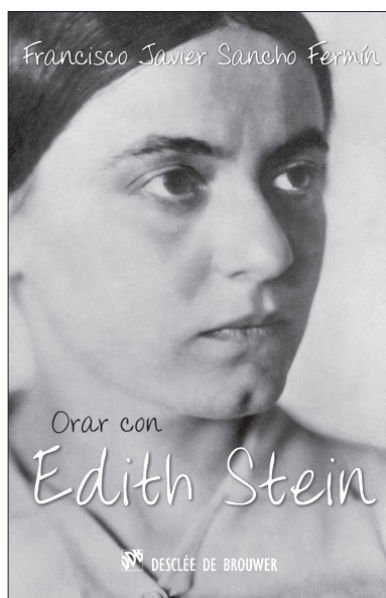
Juan Luis Salinas Sánchez
Lleida

també un tema difícil com ha estat el de poetitzar el *Magnificat*. Vam tenir un xic de por que rebéssim finalment poques poesies i no ha estat pas així; se n'han rebut 84 i de molta qualitat. El jurat, presidit pel periodista i historiador Jordi Curcó, corresponsal de *Catalunya Cristiana* i membre de la Junta de l'Acadèmia, ho ha tingut difícil però ha fet un bon treball.»

El director honorari de l'Acadèmia va anunciar que pròximament, com ja s'ha fet en anteriors edicions, es farà una publicació on es recolliran totes les poesies premiades en aquest certamen marià del 2012, a més del discurs complet del mantenidor, Àngel Ros. Amb ocasió de la seva presentació, s'organitzarà un acte per presentar-la, en el decurs del qual tots els poetes i poetesses premiats podran llegir la seva poesia als peus de la Verge Blanca de l'Acadèmia, al seu oratori. «És com un certamen, però més reduït i més íntim, però que té també el seu caliu poètic i marià», explica Mn. Gené, amb la intenció que aquest certamen petit sigui un nou èxit, com ja ho ha estat el certamen marià en honor de la Verge Blanca de l'Acadèmia.

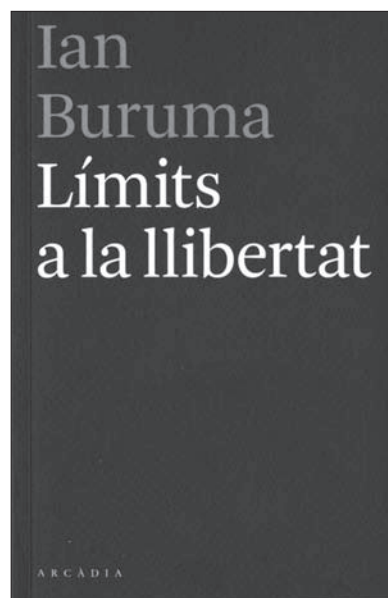
Juan Luis Salinas rep de mans del bisbe Piris la Flor Natural.

Recerca de la veritat

Edith Stein (1891-1942) va recórrer un llarg camí de recerca de la veritat que la va portar del judaisme a l'ateisme, de la filosofia a la conversió al cristianisme i del Carmel a la mort a la cambra de gas a Auschwitz. La pregària, entesa i viscuda com a «relació amb Déu», marca el seu estil de vida, característic de l'autèntic seguidor de Crist. Era una dona profundament intel·lectual i honesta que es preocupava per l'ésser humà i la seva dignitat.

Francisco Javier Sancho Fermín, *Orar con Edith Stein*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció *Hablar con Jesús*, 2012, 158 pàg.

Un dret humà cabdal

La llibertat no és mai absoluta. Fins i tot en la democràcia més oberta, la llibertat individual està limitada per la llei i per tota una sèrie de normes no escrites que permeten viure en el respecte. El periodista Ian Buruma examina les diverses formes de llibertat, i particularment les de la llibertat d'expressió. Parla dels drets de les minories i dels prejudicis de la majoria, de la necessitat del compromís social i de la delimitació de les restriccions de la llibertat.

Ian Buruma, *Límits a la llibertat*. Editorial Arcàdia, Col·lecció *Altres Llibres*, 2011, 110 pàg.

Instrument pedagògic

El propòsit fonamental d'aquest llibre és ajudar els catequistes en la seva missió amb infants i joves que s'inicien en el seguiment de Jesús. Se'ls ofereixen nombroses pautes sobre la funció i la importància de les dinàmiques en la catequesi i un comentari significatiu sobre la pedagogia de Jesús en el tracte personal amb la gent. També s'hi presenten diferents suggeriments de dinàmiques creatives, principalment sobre temes bíblics i de vida cristiana.

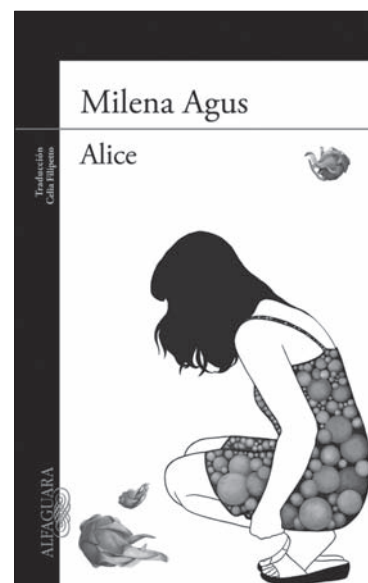
Neusa Fernandes, *Catequesis creativa*. Editorial Paulinas, Col·lecció *Dinamismo y Vida*, 2012, 136 pàg.

Personatges inoblidables

L'Alice se'n va del seu poble per començar una nova vida a Sardenya. Ocupa el pis de la seva tia, en un edifici situat davant del mar, i de mica en mica troba en els seus veïns (Mr. Johnson, Anna, Giovannino, Natascia...) una nova família. Tots ells tenen les seves pors i també els seus somnis, els quals es poden aconseguir de la manera més inesperada. L'escriptora italiana Milena Agus aconsegueix transmetre en aquesta novel·la una colpidora emoció i intensitat.

Milena Agus, *Alice*. Editorial Alfaguara, Col·lecció *Literaturas*, 2012, 176 pàg.

Gent de casa

Maria Dolors Sabaté i Andreu, activista social

Dona del segle XX, dona plena de coratge i dona de pregona fe cristiana, de fe compromesa tota la vida en la lluita contra les desigualtats socials i les injustícies. Aquesta és Maria Dolors Sabaté i Andreu, coneguda també com «la Lolín».

Nascuda a Juneda (les Garrigues) el 23 de maig del 1920, la seva mare morí en el part i va ser criada i alletada per una família lleidatana, la qual al final l'adoptà i cresqué amb ella.

Cristiana i vinculada a l'Església a través de la seva parròquia de la Bordeta a Lleida, barri en què va estar sempre ben arrelada, la guerra civil l'agafa en plena adolescència i primera joventut. Quan s'acaba, ja és tota una dona, jove i amb empenta. A la parròquia imparteix catequesi i organitza colònies d'estiu per a nens i nenes; també participa en totes les iniciatives solidàries i participatives que s'hi posen en marxa. Així, assolix el reconeixement dels qui l'envolten.

Tot i que comença a treballar com a dependenta, l'atreu més l'assistència als malalts i lliurar-se a les persones més necessitades. Troba feina a la Clínica del Perpetu Socors de Lleida,

«En ser nomenada secretària general adjunta del Moviment Mundial de Treballadors Cristians, va haver d'anar-se'n a viure a Brussel·les durant tres anys»

però reconeix que sap poc per fer bé la seva feina i que amb bona voluntat no n'hi ha prou. Als vint-i-set anys se'n va a Santander, a la Clínica Marqués de Valdecilla, per tal d'obtenir el títol d'infermera i llevadora. Retorna a Lleida a treballar, bo i havent-lo obtingut.

És el 1955, als trenta-cinc anys, quan a través de la seva parròquia

entra en contacte amb gent de la Germandat Obrera d'Acció Catòlica. S'hi vincula com a militant i exerceix l'organització i el lideratge de la GOAC femenina a Lleida, i arriba a ser-ne presidenta.

Compromesa amb la fe i amb els moviments socials, va posar en marxa, dins de l'organització, una escola bressol a Magraners, barri allunyat del centre urbà. Exercia com a monitora a les colònies i va crear els grups d'ajuda als presos i als seus familiars necessitats, fins que institueix a la seva parròquia el primer equip femení de la Joventut Obrera Catòlica (JOC).

Presidenta de la GOAC femenina a Espanya, ha d'anar-se'n a residir a Madrid durant quatre anys. Viatja per tota la península fins que el 1967, en ser escollida secretària general adjunta del Moviment Mundial de Treballadors Cristians, ha de marxar a viure a Brussel·les durant tres anys, on coneix a fons la Teologia de l'Alliberament, de la qual incorporaria alguns conceptes al seu ideari.

En retornar a casa, el 1971 obté una plaça d'infermera al Servei d'Oncologia de la Residència de la Vall d'Hebron a Barcelona. És llavors quan par-

Joan Pallarès-Personat

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

ticipa en la constitució de l'Assemblea de Catalunya, la unió de totes les formacions opositores al franquisme sota tres punts: llibertat, amnistia i estatut d'autonomia; també coordina la resta de forces del mateix tarannà a la resta de l'Estat.

El 1972 passa a l'Hospital Arnau de Vilanova, de Lleida, on se centra en les reivindicacions laborals del personal i els drets dels malalts. També el 1972 assisteix a Balaguer a la fundació de l'Assemblea de les Terres de Lleida, una plataforma d'oposició formada per grups, partits i personalitats independents, entre les quals ella gaudeix d'un prestigi merescut com a activista catòlica.

Jubilada el 1985, en complir els seixanta-cinc anys, continua participant activament en el compromís social des del catolicisme. Viu a Lleida i finalment mort el 27 de desembre del 1999. Soltera, llega tots els seus béns a institucions d'acció social i caritat.

• Per saber-ne més: *Lleida és femení. Dones per a la història*. Editorial Alfazeta. Lleida, 2009.

Crítica literària

Un nou llibre de Bernabé Dalmau

Amb una periodicitat sorprenent Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat publica obres de reflexió sobre aspectes importants de la vida quotidiana il·luminada per les conviccions cristianes. Recordo amb especial agraïment el llibre *Al capvespre t'examinaran en l'amor* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat 2009).

Bernabé Dalmau és el director de la revista *Documents d'Església* i escriu sovint a la premsa diària. D'aquestes col·laboracions recordo com amb motiu del vint-i-cinquè aniversari del document dels bisbes catalans *Arrels cristianes de Catalunya* invità a fer-ne un aprofundiment. És, doncs, un monjo present en el tràfec quotidià.

L'últim llibre que ens ofereix Bernabé Dalmau porta el títol *Cercar Déu a Montserrat* i la meua primera impressió en veure'n un exemplar fou pensar que es tractava d'un volum que presentava un conjunt de fotografies sobre la muntanya de Montserrat, la comunitat que s'hi aplega i la devoció a la Mare de Déu. Res a dir, perquè la fotografia també és un mitjà excel·lent per conèixer i valorar.

Però en començar a llegir-ne les pà-

BERNABÉ DALMAU

Cercar Déu a Montserrat

Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2012, 140 pàg.

gines aviat el lector s'adona que aquest és un llibre en el qual el més important és el text. Per què? Doncs perquè explica amb paraules precises aquesta necessitat que sentim els humans de «Cercar Déu» i escriu: «La capacitat de Déu», innata en l'home, esdevé «la recerca de Déu», no exclusiva dels monjos però sí fonament de la seva identitat. I precisament perquè no és exclusiva d'ells, tot cristià té en ell quelcom de monjo, tal com el monjo no perd l'itinerari de fe que ha de recórrer qualsevol creient.

Així doncs, el llibre de Bernabé Dalmau, amb un estil directe i sovint amb un punt d'ironia, explica la norma que regeix la vida d'una comunitat de monjos benedictins, la història i la realitat actual de Montserrat, els treballs que ocupen els monjos i en tot moment ho fa amb paraules que expliquen el títol del llibre *Cercar*

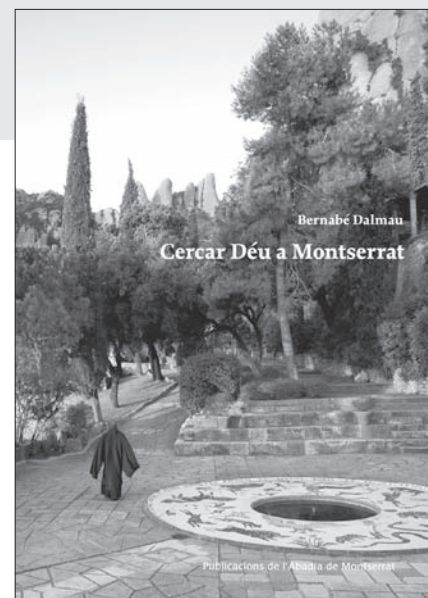
Déu a Montserrat però també són útils per cercar Déu en qualsevol altre indret.

Al llarg del llibre s'enumeren el que són els grans continguts de la vida dels monjos i en aquest punt escriu: «Després de l'aperitiu variat que són els instruments de les bones obres la Regla de Sant Benet presenta successivament els tres plats forts de l'espiritualitat benedictina: l'obediència, la taciturnitat o silenci i la humilitat. Enumerades així, potser ni tan sols semblarien virtuts. Però emmarcades amb textos bíblics mostren la referència que tenen al misteri de Crist i, per tant, dignes de figurar en un plantejament de vida cristiana a fons.»

En resum, aquest llibre no solament és útil per conèixer la vida i les vicissituds dels monjos d'aquesta comunitat, és també d'interès per a qualsevol cristià que s'esforça a ser coherent.

Joaquim Ferrer

Historiador i president de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat

Crítica teatral

Lluita de bèsties sota l'envelat

LA BÊTE, de David Hirson.

INTÈRPRETS: Jordi Bosch, Jordi Boixaderas, Carles Martínez, Abel Folk i Queralt Casasayas, entre altres.

DIRECCIÓ: Sergi Belbel.

Sala Gran, Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona. Fins al 25 de novembre.

Quina gosadia! Escriure un monòleg de ben bé trenta minuts per al personatge protagonista, per posar a prova aquells intèrprets que s'hi vulguin encarar. Però no un monòleg com els que ara es porten, que permeti fer pauses, beure un got d'aigua o fer veure que s'encén un cigarret, sinó un monòleg que estira la pell i l'os de qui l'interpreta i que, com un enxaneta carregat de responsabilitat a l'hora del castell, té la missió que l'obra s'enlairi del tot o caigui en picat si el protagonista no passa la prova satisfactòriament.

David Hirson (Nova York, 1958), autor només de dues obres, ha debutat en català amb una versió del traductor Joan Sellent que ha fet de Hirson a la catalana amb l'adaptació a versos alexandrins en una traducció de gran envergadura que exigeix que el traductor aporti la seva autoria buscant les

© David Ruano

L'actor Jordi Bosch supera el repte de protagonitzar «La Bête» al TNC.

expressions, els matisos i les paraules més encertades per a l'oïda dels espectadors de la llengua d'arribada. Sense aquesta artesanía lingüística afegida al repte del principal intèrpret, *La Bête* naufragaria irremediablement.

Sergi Belbel ha signat el que és el seu comiat com a director durant set anys del TNC. Arriscar-se amb una obra desconeguda aquí, i desconegut també l'autor, ha estat la seva última aposta afablement provocadora. El resultat és extraordinari: pels intèrprets, pel text,

pel discurs que es desprèn, pel debat sobre teatre culte i teatre popular, per la maroma entre els ideals i el pragmatisme, i per la posada en escena que redueix l'escenari de la Sala Gran amb un enorme envelat de comedians.

Indiscutible i memorable, l'actuació de l'actor Jordi Bosch. Memorable pel fet que, arran de la baixa temporal de l'actriu Anna Lizaran per qüestions de salut, ha hagut de preparar el personatge principal de Valere en clau d'urgència i enfrontar-se a un dels papers que

segurament recordarà com un dels més difícils de tots els que ha interpretat en la seva llarga trajectòria. La fusta d'un actor immens com és Jordi Bosch ha permès que l'accidentada absència d'Anna Lizaran no hagi acabat en suspensió de l'obra. Barretada múltiple, doncs.

Qui obre el foc del muntatge amb una netedat de discurs i dicció ben entesa és Jordi Boixaderas, és a dir, Elomire, anagrama lliure de Molière, autor i director de la troupe de comedians, juntament amb Carles Martínez, en el personatge de Bejart, mà drete d'ell, en un diàleg que situa l'enuig dels dos per la imposició al cos de la companyia, per part del príncep Conti (Abel Folk), que és qui finança la troupe del comediant Valere, un actor de carrer que es mou entre el cinisme a l'hora del tracte personal i la mediocritat de tall xocant a l'hora de l'escenari.

Espectacle en dues parts —una hora aproximada cadascuna— durant el qual l'atmosfera del segle XVII es converteix a poc a poc en atmosfera del segle XXI. Fins al punt que la rigorositat i la intransigència d'Elomire es veu traïda per la condescendència de la resta de la troupe, en constatar que el teatre popular de l'actor de carrer Valere no els cau pas tan malament. *La Bête* és un *tour de force* entre la Comédie Française i la Commedia dell'Arte revisitat per un contemporani nord-americà que, si fa no fa, encara dura.

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista col·laborador de Ràdio Estel

Per Francesc Nicolau

Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Importància de la dieta mediterrània

M'he topat casualment amb un article de J. M. Ordovás, director del laboratori de Nutrició i Genòmica de l'USDA (Estats Units), que, entre altres coses fa aquesta afirmació: «L'evidència científica ha demostrat repetidament que l'adherència a la dieta mediterrània està associada amb una reducció de la mortalitat i del risc, entre altres, de les malalties cardiovasculars, dels càncers i de les neurodegeneratives.» Certament, si no fos un especialista en el tema el qui fa aquesta afirmació potser no m'ho creuria, però es tracta d'un doctor de gran autoritat que, a més del càrrec americà, manté el de director científic de l'Institut Madrileny d'Estudis Avançats en Alimentació. I diu que és l'evidència científica la que ens ha demostrat aquest valor de la dieta mediterrània.

Però és una pena que avui dia entre nosaltres es vagi perdent aquesta típica alimentació, segons es veu constantment. Es busca la cuina ràpida i allò que es pot menjar també sense perdre gaire temps. Crec que val la pena parlar-ne per conscienciar-nos més del que estem perdent. El menjar ràpid a base d'ingerir massa greix causa obesitat en molts que fan la vida així, amb les complicacions que comporta estar gras. Ja sabeu que el mot *dieta* (que ve del grec *diaita*) no vol dir simplement allò que indiquem quan es diu

«haurà de fer dieta», tot expressant una prescripció mèdica de restringir la manera d'alimentar-se durant uns dies, sinó que indica tota una manera de viure, que és també el significat que tenia en llengua grega original. La dieta mediterrània fa referència, doncs, a tota la manera de comportar-se pel que es refereix a

l'alimentació. Ja sabeu quines són les característiques més importants de la dieta mediterrània. Encara que no s'entengui exactament igual en tots els països del Mare nostrum, sí que té uns trets comuns a tots els països que la practiquen, que són una certa frugalitat, amb predomini de vegetals, com els cereals i derivats, llegums, verdures i hortalisses, poca carn i més peix, fruita seca i alguns ous, i condimentació amb plantes aromàtiques o espècies. I sense oblidar l'oli d'oliva, que sempre hi és present. I és clar que preparar un àpat d'aquest estil comporta més temps que el que correspon a un entrepà o cosa semblant, cosa que fa que de vegades, per comoditat, es deixi de fer. Crec que també en aquest punt hauríem de fer

més cas al que ens diuen els homes de ciència. Si hi ha evidència científica que atenint-se a aquesta dieta s'eviten més les malalties cardiovasculars i neurodegeneratives, a més del càncer, és ben clar que se n'hauria de fer més propaganda i aconsellar-la pertot arreu, per al seu bon ús a casa i als restaurants. Oï que sí?

Certeses científiques i fe cristiana

38. Els científics actuals i la religió

Hem vist fins ara que la ciència, en ella mateixa, no presenta cap oposició a la nostra fe cristiana. I la pregunta que ara ens formularem és: i els científics, com a persones, no fan oposició a la nostra fe? Ens trobem amb el fet que és una opinió molt generalitzada la que manté que els homes de ciència actuals són ateu o agnòstics. És certa aquesta afirmació? El P. Agustín Udías en el seu llibre ja citat (*Ciència y religión*, Sal Terrae, Santander 2010) ens parla d'aquesta qüestió de p. 329 a 351. Ens ha agradat molt el que hi diu i crec que serà oportú que en fem nosaltres aquí un petit resum.

Què diuen les estadístiques

El P. Udías ens cita el resultat d'una consulta que va fer el diari francès *Le Figaro* l'any 1928 a 45 científics (matemàtics, físics, astrònoms, biòlegs, metges, geòlegs...). La pregunta que els feia era: «S'oposa la ciència al sentiment religiós?» i va obtenir la resposta unànime que no. Més encara hi hagué qui hi afegí que l'esperit veritablement científic entranya esperit religiós i un altre digué que no era raonable oposar religió i ciència, cosa sense utilitat, pròpia de persones mal instruïdes en totes dues matèries.

Això responien científics del 1928, i potser em direu que avui dia es diria una cosa diferent. Podria ser, però ben segur que no gaire diferent, perquè només es preguntava per la compatibilitat dels dos sentiments i tot científic sincer l'ha de reconèixer. Si la pregunta fos una altra, més directa, com ara: «Tu, científic, ets creient o no?», també seria una altra la resposta, és clar. Doncs bé, a l'any 1916 un sociòleg americà, H. Leuba, va fer una enquesta a 1.000

científics, seleccionats arbitràriament d'entre distintes especialitats, preguntant si creien en Déu, i el resultat va ser que un 41,8% es declararen creients, el 16,7 % agnòstics i 41,5% no creients. És veritat que d'aquesta enquesta ja fa quasi un segle. Com seria ara? El 1996, dos sociòlegs americans, Edward Larson i Larry Whitman, repetiren la mateixa consulta amb el mateix sistema i els resultats van ser: 39,3 % creients, 14,5 agnòstics i 45,3 ateu. Sí, la cosa després de 80 anys havia canviat una mica, però no massa. Fixem-nos que els no creients no arriben pas encara al 50% i només han augmentat en un 3,8%. Com que d'aquesta segona enquesta només fa 20 anys, pensem que correspon encara força bé com a indicador de com està tot avui.

Ara bé, què passaria si féssim l'enquesta en termes universals, no només a científics sinó també a gent del carrer? No tenim dades concretes, però, pel que sabem i ens han dit, creiem que entre la gent senzilla els percentatges serien si fa no fa com entre els homes de ciència, o potser encara amb un tant per cent més alt d'ateus. Això voldria dir que la quantitat de no creients entre científics no fa més que reflectir el que hi ha en general en la societat actual, i no és la ciència el que els fa ateu sinó el secularisme ambiental, com a tothom.

El segle XX ha tingut molts científics creients

El P. Udías cita encara tres llibres d'actualitat molt interessants que mostren com la ciència actual que ha crescut tan espectacularment ha estat construïda en gran part no pas per científics ateu. El primer que cita és el de l'anglès Neville Mott, premi Nobel de Física de 1977,

amb el títol *Can Scientists Believe?* («Poden creure els científics»), publicat el 1991, que transcriu els testimoniatges de 15 científics actuals creients, entre els quals ell mateix. Hi ha també John Eccles (el neuròleg que ja hem citat alguna vegada, premi Nobel de Medicina el 1963), que hi exposa com la relació entre cervell i consciència no és cap problema amb que ens diu la fe. I hi trobem el professor P. G. Hodgson, d'Oxford, que fa notar que el desenvolupament d'una ciència vigorosa i coherent amb ella mateixa es basa en la concepció cristiana del món de la natura, encara que no es vulgui reconèixer. I altres figures de la ciència, principalment de parla anglesa, hi donen també testimoniatges ben clars de la seva fe.

Un segon llibre sobre el tema és el del francès Jean Delumeau, *Le savant et la foi* («El científic i la fe»), de 1989, amb el testimoniatge de 19 científics, de moltes especialitats, tots francesos, que afirmen que ciència i fe ni s'exclouen ni es contradiuen. Tots responen que la fe no els és cap fre per a la investigació científica. Un d'ells, el cèlebre geòleg Xavier Le Pichon, diu: «Jo he tingut sovint l'ocasió de veure obrir-se en mi la capacitat d'adoració en el curs de les meves exploracions científiques.» I el matemàtic André Lichnerovitz hi diu que «la creació ha nascut de l'amor de Déu i no d'un no-res exterior i anterior que només pot ser el pensament fantasmal d'una absència».

I el tercer llibre sobre el tema és del 2007, d'uns autors americans, P. Clayton i J. Schaal, *Practicing Science, Living Faith* («Practicar la ciència, viure la fe») i recull 12 testimoniatges, precedits pel d'un premi Nobel de Física de 1997, William Phillips, que hi escriu el pròleg. Aquest tercer llibre té la particularitat

que hi intervenen professionals de matèries ben noves com la informàtica i la psicoteràpia, i són creients cristians o jueus o musulmans o hindús, professant tots la fe en un Creador. D'ells podem subratllar el que hi diu el matemàtic Hendrick Barendregt, que la religió és el camí cap a la felicitat i la pau interior, o la biòloga Pauline Rudd, que veu en l'univers una expressió de l'amor de Déu, o la zoòloga Jane Goodall, que s'admira que hi hagi qui negui la dimensió espiritual de la vida bo i tractant, alhora, de trobar-hi un sentit.

A part dels científics creients que es troben en aquests tres llibres podem citar el director del «Projecte Genoma Humà», Francis S. Collins, que, en el seu llibre *El lenguaje de Dios* (Planeta, Madrid 2006), ve a dir que tot requereix un element de fe; no es pot ser científic si no es té fe en el fet de l'ordre de l'univers; i afirma que actualment molts científics, com ell mateix, creuen en Déu però guarden silenci de la seva fe.

I acabem amb el testimoniatge d'un dels cosmòlegs més importants del segle XX, el prevere belga George Lemaître, creador de la teoria de l'univers en expansió (el Big bang, com se n'ha dit després), que en l'entrevista que li va fer el 1933 *The New York Times Magazine* afirmà: «Res en el meu treball, res del que vaig aprendre en els meus estudis, científics o religiosos, m'ha fet modificar el meu punt de vista. No he hagut de superar cap conflicte. La ciència no em féu perdre la fe, ni la religió m'ha fet dubtar mai de les conclusions que obtenia pels mètodes científics.»

La conclusió d'aquest capítol seria: només persones poc formades en religió o en ciència poden trobar incompatibles la fe cristiana amb els avenços científics actuals.

Des del carrer

IGNASI FARRERES, PRESIDENT DEL CENTRE D'ESTUDIS ECONÒMICS I SOCIALS

«En la propera legislatura s'hauria de produir l'inici de la recuperació econòmica»

Carme Munté

El Centre d'Estudis Econòmics i Socials (CEES), juntament amb les entitats E-cristians i Persona i Democràcia, organitza la jornada *Crisi econòmica i crisi social: una qüestió moral?*, que tindrà lloc el dissabte 24 de novembre a la Universitat Abat Oliba de Barcelona. Ignasi Farreres, president del CEES, ex-conseller de Treball i col·laborador de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel, explica que l'objectiu de la jornada és reflexionar sobre les causes de la crisi econòmica a fi de combatre-la i tractar d'evitar que es repeteixi en el futur. Per a més informació: www.ceesocials.org.

El títol de la jornada es pregunta si la crisi econòmica i la crisi social és una qüestió moral. Quina resposta hi donaria vostè?

Hi ha hagut causes de caire estrictament econòmic (com per exemple haver posat en marxa l'euro sense haver unificat polítiques fiscals), però una part important de la crisi ha estat conseqüència de comportaments fraudulents o immorals. Recordem que la crisi va començar als Estats Units amb l'esclat de la bombolla immobiliària produïda per les hipoteques escombraria, a través de les quals, conscientment i per afany de lucre, es feien préstecs a persones que no els podrien tornar, i a més, aquestes hipoteques es venien, amb engany, com si fossin un actiu molt solvent, a bancs de tot el món. També durant anys, s'ha estès la praxi de cercar enriquiments individuals en perjudici dels altres i del bé comú. S'ha fomentat el consumisme desenfrenat, la recerca del benefici sense esforç i l'especulació.

Quin és, a grans trets, el perfil dels ponents de la jornada?

Potser el tret comú més important és que tots creuen que l'economia ha d'estar amarada d'ètica i també que ha d'estar al servei de la persona i de la

societat. Els conferencians, ponents i presentadors, són tots seglars, fins i tot el secretari de la Comissió Pontifícia per Amèrica Llatina, Guzmán Carriquiry, que abordarà el tema des de la perspectiva catòlica. Eminents catedràtics d'economia com Guillem López Casasnovas, Joan Corona i Carlos Losada, i el notari Juan José López Burniol, analitzaran l'Estat del Benestar i les interaccions entre ètica i economia. A la sessió de la tarda seran presentats tres sistemes econòmics o empresarials que cerquen expressament la justícia social i el bé comú. Són les ponències sobre Economia Social de Mercat (Lluís Franco), Economia Social i Tercer Sector (Isabel Vidal) i Economia de Comunió, que tindrà tres ponents.

Cap recepta per sortir de la crisi?

Per sortir de la crisi, cal, a la vegada, anar tornant els enormes deutes acumulats, reduir els dèficits pressupostaris i tenir un creixement econòmic

que al final ens dugui a la creació de llocs de treball. Són objectius no gens fàcils d'assolir simultàniament. Per arribar-hi, hem d'eliminar certs vicis com la corrupció, recuperar credibilitat i comportar-nos amb sobrietat, treball ben fet, transparència, esperit innovador, honradesa i responsabilitat, deixant de banda l'individualisme, l'egoisme i l'avarícia.

La jornada se celebra el dia abans de les eleccions del 25-N. Creu que la propera legislatura permetrà albirar cap sortida a la crisi?

Portem ja cinc anys de crisi. Dins de la propera legislatura s'hauria de produir l'inici de la recuperació (2014), que serà lenta. A més com que l'augment de l'ocupació no es produeix fins després d'un temps d'iniciat el creixement econòmic, la disminució dels aturats serà la darrera fase del procés.

Eduard Brufau

Rauxa

El dimoni és l'altre

Els bisbes de la Tarraconense han deixat clar que en el debat sobre el futur de Catalunya qualsevol opció política és legítima. És més, el magisteri pontifici ha reconegut diverses vegades en els darrers anys el dret de les nacions que així ho decideixin a optar per la independència. Hi ha, doncs, una premissa fonamental que tothom hauria de reconèixer: tan legítima, democràtica i moralment vàlida és l'opció de continuar dins d'Espanya com la de fer el propi camí. Malauradament aquesta premissa tan bàsica no és

respectada per tothom. Fins ara molts dels polítics i personatges rellevants contraris a la independència de Catalunya basen la seva «argumentació» justament en la pretesa immoralitat de l'opció independentista. En lloc d'exposar els suposats beneficis de continuar a Espanya acusen els partidaris de la independència de ser antide-mocràtics, opressors o fins i tot nazis. D'aquesta manera demostren que no entenen les opinions diferents de la seva no com una discrepància legítima, sinó com una perversitat. Ras i curt: identifiquen el proïsme amb l'enemic.

Pensant-ho millor

Jesús Renau
Jesuïta

Purgar els radiadors

«Bon dia, venim a purgar els radiadors. Ja sap que és una part del nostre contracte; quan arriba la tardor purguem els radiadors.

»Repassem la instal·lació de dalt a baix. Mirem que no hi hagi cap forat per on l'aigua es pugui escapar. I, finalment, els purguem de l'aire que pot haver entrat durant els mesos de tancament.

»Ara bé, recordi, que, tant o més important que la bona instal·lació de la calefacció és que les finestres tanquin bé, i que portin un bon control de la ventilació. Sense això l'escalfor dels radiadors, per molt ben purgats que estiguin, sortiria cap enfora i no podrien mantenir una temperatura adequada.»

Quan vivim en un ambient de tardor i de cara a un possible hivern social, polític i econòmic, en comptes d'anar acumulant queixes i frustracions farem bé de purgar els radiadors, perquè necessitem escalfor i temperatura harmoniosa per mantenir la bona salut corporal i espiritual no sols de cara a nosaltres sinó de cara al bé comú.

Ens cal que l'esperit interior corri bé, que es mogui per arribar arreu de forma adequada. També cal tapar, si n'hi ha, alguns forats per on marxaria. Treure finalment l'aire enarrit de les conduccions i dels radiadors. Al mal temps, bona cara: però sobretot el cor connectat amb l'Esperit, que corre arreu consolant, animant i donant vigor. Si cerques feina és urgent la molta paciència, la constància, l'ànim, la imaginació i, sobretot, la fe. Si tens feina, en general, hauràs de sortir a treballar, en un clima inhòspit. No saps quan durarà i necessites coratge, puntualitat, ètica i fer les coses ben fetes. Almenys a la «casa interior» et cal trobar aquella calor del cor que et mantingui en el compromís de la fe i en la dinàmica de l'amor a l'hora de sortir al carrer.

Per tant, ara és el moment de purgar els radiadors i repassar les instal·lacions. Aquesta pot ser una tardor dura.

Què pensem fer per treure els impediments que et dificulten la fe, l'esperança i l'amor? No creus que és interessant de purgar els radiadors i repassar les instal·lacions? Com ho penses fer? Per on començar?